

Raluca Oprea

Culegere de texte pentru serbări școlare

ISBN 978-606-8193-70-0

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

2010

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	4
CAPITOLUL I	
Serbarea de 1 decembrie, Ziua Națională a României	5
<i>Picături de iubire de ziua ta, țara mea!</i>	<i>5</i>
<i>Noi suntem români!</i>	<i>11</i>
CAPITOLUL AL II-LEA	
Serbarea de Crăciun	14
<i>Povestea lui Moș Crăciun</i>	<i>14</i>
<i>Nașterea Domnului</i>	<i>17</i>
<i>O poveste de Crăciun</i>	<i>37</i>
<i>O veste de Crăciun</i>	<i>41</i>
<i>De ce a întârziat Moș Crăciun?</i>	<i>44</i>
CAPITOLUL AL III-LEA	
Serbarea de 24 ianuarie, Ziua Unirii	55
<i>Să ne amintim de 24 ianuarie 1859.....</i>	<i>55</i>
CAPITOLUL AL IV-LEA	
Serbarea de 8 Martie, Ziua Mamei	60
<i>Draga mea mămică</i>	<i>60</i>

<i>Mama, doar mama</i>	66
CAPITOLUL AL V-LEA	
Serbarea de sfârșit de an școlar	75
<i>Călătorie în timp</i>	75
<i>Făt-Frumos din Lacrimă</i>	80
<i>Spiridușul pădurii</i>	89
BIBLIOGRAFIE	92

Cuvânt înainte

Prezenta lucrare se adresează atât cadrelor didactice care au nevoie de un suport pentru organizarea serbărilor școlare cât și elevilor ce doresc o lectură instructivă pe perioada vacanței.

Orice serbare școlară este o sărbătoare, atât pentru elevi cât și pentru dascălii lor, și nu în ultimul rând, pentru părinții elevilor. Pregătirea unei serbări este un excelent prilej de a pune în valoare imaginația și creativitatea fiecăruia – elev sau profesor.

Am convingerea că apariția cărții de față poate stimula elevii să participe la organizarea serbărilor. Pentru aceasta, dascălul le va propune acestora să citească mai întâi materialul aferent serbării respective. Pe baza acestei lecturi fiecare elev poate face propuneri în legătură cu repartizarea rolurilor sau realizarea decorurilor, a costumelor. Astfel elevilor li se va stimula creativitatea, talentul, le va solicita imaginația și inteligența.

Consider ca organizarea unei serbări școlare poate fi și un prilej de atragere a elevilor spre lectură, spre genurile liric și dramatic. Dintre elevii care vor juca mici roluri în serările școlare se vor ridica actorii, poeții și dramaturgii de mâine.

Autoarea

CAPITOLUL I

Serbarea de 1 decembrie - Ziua Națională a României

Picături de iubire de ziua ta, țara mea!

1. Deșteaptă-te române!-imn

Deșteaptă-te române, din somnul cel de moarte

În care te-adanciră barbarii de tirani.

Acum ori niciodată, croiește-ți altă soartă

La care să se-nchine și cruzii tăi dușmani.

Acum ori niciodată să dăm dovezi la lume

Că-n aste mâini mai curge un sânge de roman.

Și că-n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un nume

Triumfător în lupte un nume de Traian.

2. Semnificația zilei :-discurs

De sute de ani, poporul român râvnea să trăiască într-o singură țară: ROMÂNIA. De aceea n-a uitat niciodată fapta lui Mihai Viteazul care în 1600, zdrobind pe dușmani, a unit Țările Române.

Unirea Moldovei cu Țara Românească în 1858 a bucurat nespusele înțregul nostru popor. De aceea la războiul pentru cucerirea independenței au participat români de pretutindeni.

Iubindu-și cu ardoare pamântul pe care traia, iubindu-și patria și râvnind întotdeauna să trăiască liber, poporul român a știut să lupte și să se sacrifice pentru acest mare ideal.

Statul român unitar, în granițele lui firești, s-a format prin lupta și jertfa românilor de pretutindeni. Alba Iulia a devenit simbolul acestei Uniri.

3. Țara mea-poezie

Avem o mandră țară
Prin timpuri de jale-amară

Strămoșii se luptară
S-o scape de stăpâni.
Azi singuri noi, românii
Suntem în ea stăpâni
Sus inima, români!

O lege avem străbună
Prin veacuri de furtună

Ea n-a putut s-apună
Strivită de păgâni.
Ne-a fost cel Sfânt tarie
Și-n veci o să ne fie
Sus inima, români!

În țara românească
De-a pururi să trăiască
Credința strămoșească
Și graiul din bătrâni.
Spre Domnul țării gândul
De-a pururi noi avându-l
Sus inima, români!

4."Un cântec istoric"-cântec

Un cântec istoric ne-aduce aminte
Că frații în veci vor fi frați,
Un cântec de luptă bătrân ca Unirea
Voi compatrioți ascultați

Nu sabii făcură Unirea ci inimi
La Alba cu toții mergeau
Toți oamenii țării semănară-ntregirea
Voința întregului neam.

Treceți batalioane române Carpații
La arme cu frunze și flori
V-așteaptă izbânda , v-așteaptă și frații
Cu inima la trecători.

Ardealul,Ardealul, Ardealul ne cheamă
Nădejdea e numai la noi.
Sărută-ți copile, părinții și frații
Și-apoi să mergem la război.

5. Poezie

Domnul Sfânt să ne iubească
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească

Noi, prin vremi ce ne-ncercară
Altă armă n-am avut
Numai dragostea de țară

Peste țara românească
Și-al românilor popor!

Ce strămoșii ne-o lăsară
Și pe Domnul Sfânt de scut.

Mai fățiș mai fără veste
Ne-ați lovit, dușmani de voi!
Dar ce-a fost, a fost poveste!
Dragostea de țară este
Și mai tare acum în noi.

Numai Domnul ne iubească
Și-al său Duh ocrotitor.
Plin de pace să plutească
Peste țara românească
Și-al românilor popor!

6.”Hai să-ntindem hora mare!”cântec

Hai să-ntindem hora mare
Mai aici și mai colea
Mai aproape de hotare
Până-n Basarabia.

Noi suntem ai României
Noi suntem și frați uniți
Și pe câmp de bătălie
Vom lupta nedespărțiți.

C-așa este tot românul
De când este pe pământ
A luptat pentru Unire
Și pentru pământul Sfânt.

7.Discurs:

“Veșnicia s-a născut la sat!” spunea poetul Lucian Blaga. Satul românesc este acela ce poartă peste ani tradiția portului, cântecului și dansului popular. Cât timp le cunoaștem și le transmitem din generație în generație vom rămâne veșnic: români.. Cântecul popular ne reprezintă așa cum am fost și suntem: frați uniți pe glia aceasta scâldată de sânge, pe meleaguri îndrăgite de țărani și conducătorii lor. Ni-i amintim și îi cinștim pentru că datorita unui Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Carol I astăzi suntem liberi și uniți.

Ziua de 1 decembrie este ziua în care s-a făcut dreptate. Este ziua în care au cântat toți românii într-un glas: Ziua Unirii!

8. Poezie:

Noi vrem să ne unim cu Țara!
Bunicii noștri au decis
La Alba Iulia, punând
În fapt străvechiul nostru vis.

Ființă unică, de neam
Născut din daci și din români,
S-a regâsit pe-același ram
După un lung amar de ani.

La –ntâi decembrie auzim
În suflet limpede și clar
Strigarea unui neam întreg
Noi vrem să ne unim cu Țara!

Printr-un șir sfânt de bătălii
Purtate de români eroi
S-au eliberat străbune glii
Să viețuim în pace noi!

9. Cântec: “Tu Ardeal...”

Tu Ardeal, tu Ardeal
Îți suntem oșteni.
Templul sfânt, templul sfânt
Munții Apuseni.
Câ tu ne ești vatra
Și din piatră-n piatră
E tăria unui neam de moți
Asta-i țara noastră
Noi nu stăm în gazdă
Horea-al nostru-i risipit pe roți.

Tu Ardeal, tu Ardeal
Îți suntem oșteni
Templul sfânt, templul sfânt
Munții Apuseni.
Ne-au furat barbarii
Ne-au căznit mai marii
Dar avem în suflet șapte vieți
Fiecare munte
Știe aici să cânte
Imnul” Deșteptați-vă, români!”

10. Poezie-Ardealul

Ardealul, Ardealul a fost și este
Pământul nostru românesc
A suferit și a dat de veste
Că vrea unire cu neamul românesc.

Și iată marea împlinire
A visului dintotdeauna
La Alba Iulia strigau “UNIRE”
Să fim doar o ființă, una!

Și-n vatra noastră din Ardeal
Cântece străvechi, române
Răsunau voios și triumfal

Pentru sfânta noastră națiune!

11. Poezie:

Pas cu pas tot înainte! Timpul vechi din nou zorește
Viitorul României dat-a mugur ce-ncolțește!
O, copii! De voi sunt mândru, simt acea mândrie mare
Care crește cu mărirea unui neam în deșteptare.
Mi-am văzut visul cu ochii, de-acum pot să mor ferice
Astăzi lumea ne cunoaște: român zice, viteaz zice!

Fraților, nădejde bună! Fiți cu toți-n veselie!
Cerul însuși ocrotește scumpa noastră Românie.
Azi e ziua de-nviere a românului popor
Care singur își urzeste dulce mândrul viitor.

Fraților nădejde bună! Azi, sub cerul fără nori
Libertatea, România se-ntâlnesc pe câmp cu flori
Și-nnoiesc în fața lumii a lor veșnică-nfrățire
Dup-o lungă, dureroasă și fatală despărțire.

Fraților nădejde bună! Viitorul ce-l urziți
Va fi vrednic de trecutul a strămoșilor slăviți!
Bărbăția și unirea între voi acum domnească
Și strigați în libertate:” România să trăiască!”

O, viteji de vița veche! Auziți în depărtare
Acel vuiet fără nume ce răsună ca o mare?
Sunt bătăile de inimi întregului neam al nostru
Ce adună zi și noapte dorul lui cu dorul vostru.
Sunt vărsările de lacrimi pentru acel care se stinge,
Sunt urările voioase pentru acel care învinge.

12. Poezie:

Calea-i lungă, drumu-i greu
Vruta bunul Dumnezeu
Să rămâi aici stăpân
Zbuciumat, țaran român!

Când a fost foc la hotar
L-ai zdrobit pe cel barbar
Ai făcut din arme plug
Zbuciumat, țaran român!

Ca stejarul neclintit
Nicăieri n-ai pribegit
Pieptu-ai pus la cel pagân
Zbuciumat, țaran român!

13. Poezie:

Marea zi de sărbătoare
La români între hotare
Cu cântec să-mbogățim
Și cu joc să veselim.

Ziua aceasta-i zi preasfântă
Azi, când tot românul cântă!
Din Dobrogea, Oltenia, Banat
V-aducem cântec legănat
Din Hațeg în Maramu
Tot Ardealul cântă-acu!

Hai să-ntindem hora mare
Fete și feciori,
Să dansăm cu mic cu mare
Ca la sărbători!

La mulți ani, prieteni!
La mulți ani români de aici și de pretutindeni!
Fie ca anul care vine să aducă-un mândru soare
Să deschidă o cale nouă de mari fapte roditoare
Pentru neamul românesc.

NOI SUNTEM ROMÂNII

1. Semnificația zilei :-discurs

Chiar dacă veacuri de-a rândul stăpâniri străine i-au despărțit, românii tot s-au simțit frați și s-au întâlnit pe cărările Carpaților, pe văile râurilor, în târgurile țării, în luptele duse împotriva cotropitorilor străini. Revoluționarii de la 1848 au năzuit să înfăptuiască și Unirea Țărilor Române. Dar n-au izbutit atunci. În anii următori, poporul întreg a luptat pentru Unire, socotind-o scopul cel mai înalt al vieții.

În 1859 Moldova s-a unit cu Țara Românească sub marea domnie a lui Alexandru Ioan Cuza. Dar visul românilor tot nu s-a împlinit. Mai rămăsese Ardealul. Abia în 1918, la 1 Decembrie visul de veacuri al tuturor românilor a devenit realitate!

2. “Noi suntem români!” (Cântec)

A sosit ziua dreptății
Ziua sfântă a libertății
Tot românul veseleşte,
România-ntinerește.

Noi suntem români , noi suntem români

Noi suntem aici pe veci stăpâni.

Ardelean copil de munte
Iar ridică țara-n frunte
Și-are-n suflet doar mândrie
Că e fiu de Românie

Refren:

Moldoveanul și munteanul
Sunt frați buni cu ardeleanul
Toți români plini de putere
Ca românul-n veci nu pierde

Refren:

Hai români lumea ne vede
România –n noi se-ncrede
Că de-acum românul-n lume
Va fi vrednic de-al său nume

Refren:.

3. Semnificația zilei :-discurs

1 Decembrie 1918 ! Visul de veacuri al românilor s-a împlinit!

Vestea a străbătut ca fulgerul satele și orașele! Se anunțase Adunarea Națională de la Alba-Iulia, unde s-a hotărât Unirea Transilvaniei cu România.

Pentru visul de veacuri al poporului român sosise clipa împlinirii; trupul țării se întregea și cu Transilvania . Stăpânirea străină asupra pământului românesc era alungată pentru totdeauna.

În dimineața aceea a zilei de 1 Decembrie 1918 , ca la un semnal, mulțimea românească a purces spre Alba Iulia , locul adunării.

4. Minisceneta “ Spre Marea Unire!”

Vasilică: Sărut-mâna bunicuța mea!

Bunica: Bine ai venit , dragul meu! Ce ați facut azi la școală?

Vasilică : Plecăm la Alba cu domnul învățător! E mare sărbătoare, bunico!

Bunica: Știu , Vasilică maică, o să ne unim cu ȚARA! Păcat că n-a apucat și feciorașul meu, tătânele vostru, să vadă ziua asta! L-a sfârșit dogoarea de la Mărășești!!!

Vasilică : Lasă, bunicuțo, m-oi duce eu în locul lui!

Mihăiță : Și eu! Și eu o să merg la Alba , la UNIRE!

Vasilică : Tu? Păi nu te țin picioarele!

Mihăiță : M-or ține! Alerg ca iepurele și nu mă opresc până la Alba!

Vasilică: Să zicem... Dar n-ai steguleț tricolor!

Mihăiță : Nici tu!?

Vasilică : Ba eu am de la domnul învățător!

Bunica: Mihăiță? Vrei într-adevar să mergi la Alba ?

Mihăiță : Din toată inima!

Bunica : Atunci aleargă iute și adu-mi o crenguăa de alun!..... Iată , Mihăiță, ...acum vei putea duce și tu la marea sărbătoare un tricolor pentru Unire.

Ioana: Ești gata Vasilică?

Vasilică : Gata, domnule învățător!

Bunica: Domnule învățător, luați-l și pe Mihăiță la sărbătoarea Unirii!

Ioana: Eu l-aș lua dar e prea mic. Și apoi... vezi, toți vor avea steagul nostru tricolor.

Mihăiță: Priviți , domnule învățător! Și eu am tricolor!

Ioana: Dacă ai tricolor, atunci se schimbă socoteala! Te luăm și pe tine cu noi.

Copiii: Rămâi cu bine , tușă Ioană! Hai Mihăiță să pornim la drum ca să ajungem la vreme la marea Sărbătoare a UNIRII!

Era o dimineață rece, de iarnă. Pe o parte a șoselei se duceau spre Alba Iulia , scârțâind prin fâgașul zăpezii, căruțe românești, buchete de chiote și bucurie , iar pe cealaltă parte se retrăgea armata germană izgonită din România , tun după tun.

La Alba Iulia , nu a fost chip să mai patrundă cineva în sala adunării. Poporul care se scurgea din toate colțurile Transilvaniei, să audă marea veste se aduna pe câmpia întinsă din față.

Era o roire de necrezut! Cum pe vremea aceea nu erau microfoane, cei ce vorbeau mulțimii adunate se mutau de la o tribună la alta.

Pe fețele tuturor se citea fericire. Era ceva ce te făcea să uiți totul, și să nu te mai sature privind marea de capete ce sorbeau vorbele oratorilor.

Seara, în timp ce oamenii se înapoiau în satele de unde veniseră , treceau cu fețele imbuorate, vorbind despre Unire, despre cei ce luptaseră pentru înfăptuirea ei și nu avuseseră fericirea să apuce această zi măreață. Acum și-au amintit și de prima Unire , din vremea lui Mihai Viteazul.

Intrați într-un sat, întunericul se așternuse și era liniște. Când, aproape de ieșire, un copil care privea la șirul de căruțe, dintr-o curte, pe neașteptate , în noapte a strigat din toate puterile:

TRĂIASCĂ ROMÂNIA DODOLOAȚĂ!

CAPITOLUL AL II-LEA

Serbarea de Crăciun

Povestea lui Moș Crăciun

Personaje: povestitorul, lăcomie, trufie, lene, bunătate, Moș Crăciun, spiridușii;

Povestitorul: În ținuturile de la mieznoapte, demult, trăia un priț mândru și bogat, care avea patru feciori: Lăcomie îl chema pe cel mare, pe al doilea Trufie, pe al treilea îl chema Lene și pe cel mai mic dintre ei, Bunătate.

(Personajele intră în scenă în ordinea prezentării, apoi se autocaracterizează)

Lăcomie: Eu sunt lacom la mâncare încă din pruncie!

Trufie: Eu am o privire mândră, semeață și sfidătoare încă de a naștere!

Lene: Eu sunt atât de leneș că nici laptele de la sânul mamei nu am fost vrednic să-l sug!

Bunătate: Eu am o duioșie în priviri și o figură senină, încât prințul nu a stat pe gânduri când mi-a ales numele.

Povestitorul: Anii au trecut pe nesimțite și mama copiilor a murit. Îndurerat și îmbătânit, prințul îi chemă la el pe cei patru feciori și le zise: *(Intră în scenă prințul)*

Prințul: Feții mei, moartea mamei voastre m-a îndurerat peste măsură. Sunt slăbit și bătrân și înainte să închid ochii trebuie să-mi împart averea. Vreau ca cel mai vrednic dintre voi să moștenească totul. Așa că plecați și întoaceți-vă peste un an să-mi spuneți ce faptă de seamă ați săvârșit, care să merite averea mea.

Lăcomie: Am plecat.

Trufie: Și eu mă grăbesc la drum.

Lene: Aici, acasă, e bine: pun-te masă, scoal-te masă. N-am trebuință să mân pe drumuri necunoscute și să mă obolesc. N-am nevoie de avere; numai lucru de-a gata. S-o găsi și pentru mine un blid cu mâncare!

(Prințul oftează și îl lasă în pace, iar Lene se așează pe un scaun și se întinde)

Bunătate: Nici eu nu aş porni tăicuţa de acasă, că unde este mai bine ca aici ! Dar voinţa ta este poruncă pentru mine !....(*iese şi Bunătate şi intră povestitorul*)

Povestitorul: Trecu anul repede ca clipele în zbor şi iată că flăcăii se întorc să dea socoteală prinţului de faptele lor.

Lăcomie: Dragă tăicuţa, pretutindeni pe unde am trecut am căutat să smulg oamenilor cât mai mult, ca să-ţi rotunjesc averea, că şi aşa va fi toată a mea. Dar ce crezi, oamenii m-au gonit şi m-au huiduit. M-am întors deci cu mâna goală! (*zise Lăcomie arătând mâinile goale prinţului*)

Prinţul: Să ştii Lăcomie, că ai făcut rău cerând fără să dai nimic în schimb. De aceea socotesc că nu eşti vrednic de averea mea!

Trufie (zâmbind): Am trecut pretutindeni fără să privesc în jos sau în ochii oamenilor şi m-am socotit mai presus de ei. I-am umilit şi i-am sfidat ,ca un adevărat rege .Merit deci moştenirea ta!

Prinţul (cu durere în glas): Nicidecum. Pe oameni trebuie să-i respecti şi să-i iubeşti, socotindu-te egalul lor. Nici tu nu meriţi averea mea!

Lenea (moşăia pe scaun, se întinse): Atunci, tăicuţa, dă-mi mie averea ta. Eu nu m-am lăcomit şi nici trufaş n-am fost cu nimeni. Nu m-am mişcat de la locul meu!

Prinţul: Să ştii, Lene, că nimic nu vine de-a gata, ci totul se câştigă prin muncă!

Bunătate: Tăicuţa dragă, eu, cum ţi-am spus, n-am nevoie de nicio avere si niciu o merit .Fapta mea este cu totul neînsemnată!

Prinţul: S-o auzim!

Bunătate: Păi când am plecat de aici, am ajuns la casa unui moşneag, care făurea jucării. Am intrat în slujba lui şi am învăţat să fac jucării. La plecare mi-a dăruit un sac cu jucării, ca să-l aduc să mă poţi crede. Pe drum, însă am întâlnit mulţi copii şi le-am dăruit lor jucăriile. Bucuria din ochii lor m-a răsplătit într-atât că nu mai am nevoie de nici o avere!

Prinţul: Tu eşti fiul meu cel vrednic, Bunătate. Ai dovedit că nu eşti lacom, nici trufaş şi că îţi place să munceşti. Meseria e brăţara de aur! Te-ai dovedit bun şi milostiv. Tu meriţi toată averea mea! (*feciorii îngenunchează, prinţul îşi dă jos coroana şi o aşează pe capul fiului mai mic, Bunătate, apoi iese*)

Povestitorul: Curând prinţul se stinse. Bunătate îi chemă pe fraţii săi şi le zise:

Bunătate: Acum după ce l-am coborât pe tăicuţa în groapă ce vom face?

Lăcomie: Tu hotărăşti, eşti moştenitorul averii!

Bunătate: Vom împărţi averea în 4 părţi egale, aşa cum se cuvine. Şi vom stăpâni toţi asupra acestui ţinut.

(*Lăcomie și Trufie se retrag puțin și șușotesc ceva împreună cu Lene apoi se întorc rostind aspru*)

Lăcomie: Am hotărât!

Trufie: Pleacă! Noi vom stăpâni averea! Avem trei părți și tu doar una!

Bunătate: Să stăpâniți sănătoși! Eu plec și vă las cu bine!

Povestitorul: Bunătate părăsi castelul și se îndreptă spre casa bătrânului făuritor de jucării.

(*cei trei rămân râzând în gura mare și arătând cu degetul spre Bunătate care pleca, apoi ies cu hohote de râs și intră în scenă moșneagul cu un sac de jucării*)

Lenea: Tare greu mă mai descurc și mare nevoie am de un ajutor. Pe unde o fi Bunătate?

Bunătate: Dacă mă primești, sunt aici să te ajut în continuare!

Moșul: Mare bucurie-mi faci, fiule (*se îmbrățișează*). Văd că ți-ai pus hainele de lucru. Dă-i bătaie! Avem atâtea de făcut! (*aranjează în sac jucării și pachete*). Eu sunt bătrân și slăbit, las în mâinile tale sarcina de a bucura sufletele copiilor cu aceste minunate jucării.

Bunătate: Cum mă voi descurca?

Moșul: Sania mea fermecată și renii îți vor fi sprijin în călătorie, iar spiridușii (*face un semn cu mâna și spiridușii intră având fiecare o jucărie pe care le așează lângă sac*) te vor ajuta cu jucăriile. Bun venit spiridușelor și spiridușilor! Noi mergem să ne odihnim nițel, lăsăm totul în seama voastră. (*moșul și Bunătate se retrag*)

Spiriduș 1: Cred că moșul abia așteaptă să plece. Va merge ca în fiecare an, la toți copiii?

Spiriduș 2: Ei la toți copiii! La o mică parte!

Spiriduș 3: Cum la o mică parte? Păi eu am făcut lista cu toți copiii și am pregătit pentru fiecare jucăria visată!

Spiriduș 4: Sper că nu ai greșit lista ca și anul trecut! Vă mai amintiți? Ai trimis unei fetițe o păpușă dolofană și ea dorea o păpușă Barbie!

Spiriduș 3: Nu a fost vina mea, producătorul lui Barbie a trimis marfa prea târziu. O să primească păpușa anul acesta!

Spiriduș 5: Fetița aceea trebuia să se mulțumească cu ce a primit! Să nu îi mai trimitem nimic! Copii răi și nerecunoscători!

Spiriduș 6: Așa e! Și eu cred că moșul nu ar trebui să meargă pe la toți copiii!

Spiriduș 7: Nu se poate! După atâtea mii de ani să se schimbe obiceiul?

Spiriduș 8: Da! Copii răi și neascultători, de ce să merite jucării?

Spiriduș 1: Nu e adevărat! Nu există copii răi! Toți copiii sunt buni!

Spiriduș 2: Și atunci, dacă-i așa, de ce se comportă urât? De ce distrug jucăriile?

Spiriduș 3: Din curiozitate! Vor să le afle secretul. Cine strică acum o jucărie mășinuță, când se va face mare va construi o mașină adevărată!

Spiriduș 5: Dar cu învățatul cum e ? Unii copii învață și alții nu .De ce nu învață toți?

Spiriduș 4: Toți învață după puterile lor ,numai că unii sunt mai puțin îndemânatici și se descurcă maaaa... mai încet cu cartea. Dar fiecare copil are partea lui bună!

Spiriduș 6: Măi să fie, mi-ați înduioșat inima!

Spiriduș 7: Nu vom tăia pe nimeni de pe listă! Moșul e cel care hotărăște!

Spiriduș 8: M-ați convins și pe mine! Toți copii sunt buni și merită câte o jucărie. Anul acesta! Că dacă mă mai supără vreunul, la anul îl șterg de pe listă și gata!

(intră în scenă moșul și Bunătate în straie de Moș Crăciun)

Bunătate : Hai fraților , că se face târziu și copii îl așteaptă pe Moș Crăciun !

Spiriduș 1: Pachetele sunt aranjate și sania pregătită de drum!

Moșul (către Bunătate): Dragul meu e timpul să-ți urez drum bun! Sunt convins că vei face treabă bună!

Bunătate: Dorința ta, e poruncă pentru mine! *(se îmbrățișează și Bunătate ia sacul și pleacă)*

Spiridușii: Drum buuuuun!

Povestitorul : Așa cum ați înțeles, Bunătate a devenit Moș Crăciun și cutreieră lumea cu alaiul său nemaivăzut, cu clinchete de clopoței la sania fermecată. Așteptați-!!

(copiii vor intra în scenă și vor susține un recital de colinde, apoi vor primi cadourile de la Moș Crăciun)

Nașterea Domnului

Personajele: Moș Crăciun, Iosif, Maria, Irod, soldatul, doi păstori, magii (Gașpar, Melchior, Baltazar), hangiul, ruda lui Iosif, un înger, un copil, povestitorul.

Actul I – Moș Crăciun aduce vestea nașterii

Un copil cu glas cristalin recită o poezie adaptată care prin conținutul ei creează atmosfera necesară cântării unui colind; se poate recita de exemplu, poezia:

Zăpada Crăciunului

Roiuri mari de fluturi mici

Au căzut din cer aici,

Aducând în zborul lor
Al colindelor sobor.
Visuri multe, cântec rar,
Înserarea vine iar,
Cu pași albi, cu gene sure
Ca tăcerea din pădure.
Satele cu ochi de rugi
Stau învăluite-n glugi
Așteptându-l ca să vie
Pe Isus din veșnicie.

Printre fulgii albi ca varul
Se despoaie calendarul
Foile cu ani bătrâni
Pentru zilele de mâni.
Fulgii cad ca niște flori
Vin din cer colindători
Aducându-ne cu ei
Îngeri mulți și mititei.

În timp ce copilul recită ultima strofă, corul începe deja să cânte încetșor și apoi tot mai tare, colindul „Moș Crăciun”:

Moș Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeți
Și aduce daruri multe
La fetițe și băieți.
Moș Crăciun, Moș Crăciun...

Din bătrâni se povestește
Că-n toți anii negreșit
Moș Crăciun la noi sosește
Niciodată n-a lipsit.
Moș Crăciun, Moș Crăciun...

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Ce ai în sacul cel greu
Poate ai și pentru mine
Un dar de la Dumnezeu.
Moș Crăciun, Moș Crăciun....

În timpul cântării acestui colind, Moș Crăciun își face tacticos apariția pe ușă, trece prin fața altarului, face o plecăciune plină de respect în fața spectatorilor și se îndreaptă sfios spre pupitru... Când corul a terminat de cântat, moșul oftează din greu.

Moș Crăciun:

Of! Of! Of!
Bun găsit, creștinilor!

Un copil (*cu istețime*):

Bine-ai venit Moș Crăciun!
Că ești darnic și ești bun
Ești bătrân și înțelept
Și porți barbă albă-n piept,
Iar în sacul de pe spate
Ai tot adunat de toate.
Multe ai văzut și știi,
Multe ai ca să ne spui.
De aceea mai întâi
O întrebare vreau să-ți pui
Moșule, de unde vii?

Moș Crăciun:

Iaca vin din zări de nea,
Tras la sanie de-o stea.
Iaca vin din cer de sus,
De la cel ce n-are apus.
Vin la voi de sărbători,
Când primiți colindători.
Vin să vă aduc o veste
Să vă spun că Tatăl Sfânt
Care-i fără de-nceput,
Care lumea a făcut,
L-a trimis pe-acest pământ
Pe Mesia cel dorit
Cel de veacuri prorocit.
L-a trimis pe Fiu-n lume
Să v-aducă izbăvire.
Să vă mântuie de rău
Să vă ducă-n cerul său.

La ultimele două versuri, orga intonează colindul „Nouă azi ne-a răsărit” și corul începe să cânte: „Astăzi s-a născut Cristos”. Corul cântă frumos, Moș Crăciun ascultă cu luare-aminte și privește mirat, emoționat. Când corul a terminat, moșul exclamă:

Moș Crăciun:

U!... că frumos mai cântați!
Ca îngerii înaripați,
Ce-au cântat în noaptea neagră
Lângă ieslea cea săracă.

Între timp, copilul ia în mână o icoană pusă undeva la îndemână care reprezintă nașterea lui Isus și vine cu ea la Moș Crăciun spunând supărat:

Copilul:

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
De mult te-am așteptat pe tine
Să-mi aduci ca altădată
Jucării și ciocolată
Pe când tu mi-ai dat aseară
Doar o biată de icoană.

Copilul îi dă nemulțumit icoana înapoi lui Moș Crăciun

Moș Crăciun (ia icoana în mână și spune):

Nu fi supărat, copile,
Pentru darul de la mine,
Icoana ți se cuvine
Ca să-nveți și să ții minte
Și să știi de azi-nainte
Că doar unu-i Moș Crăciun
Cel adevărat și bun.
Moș Crăciun nu-i Moș Gerilă
Cum ar vrea lumea să spună;
Moș Crăciun nu-i o poveste

Cum crezi tu poate că este;
Moș Crăciun e Moșul care
Nu-mparte numai bomboane,
Ci vă-mparte alinare.
Așa eu te rog copile,
Ia icoana de la mine
Și păstreaz-o, ține-o bine,
Căci pe ea este redată,
E frumos înfățișată,
Nașterea cea minunată
Venirea din cer de sus
A lui Dumnezeu, Isus.
Isus e dorul cel mare
Ce-l împart la fiecare.

Moș Crăciun dă să plece, dar copilul îl apucă de haină și-l reține, spunând rușinat:

Copilul:

Moș Crăciun, îți cer iertare
Nu știu cum de-am fost în stare
Să-ți fac astăzi supărare,
Cu nedemna mea purtare.
Și-apoi cum de-am fost în stare
Să nu am considerare
Pentr-un dar atât de mare.
Eu credeam că ciocolata
Îmi este toată răsplata.
De-aceea te rog fierbinte,
Ca pe cel mai bun părinte
Explică-mi să-nțeleg și eu
Cum adică Dumnezeu
A venit la noi în lume
Să ne-aducă mântuire?
Că-n icoana colorată

Care-acum mi-a fost dată,
Văd doar un copil culcat
Într-un grajd dărăpănat.

Moș Crăciun (*dând din cap*):

Măi copile...măi copile,
Nu mai pot scăpa de tine.
Oare-așa e toată lumea?
Vrea să-nțeleagă minunea
Nașterii în sărăcie
A celui din veșnicie?

Copilul (*plin de entuziasm*):

Da, așa e Moș Crăciune,
Toată lumea vrea să știe:
Cum a fost, cum s-a făcut
Când Isus ni s-a născut?

Moș Crăciun (*satisfăcut*):

Dacă asta vi-i dorința,
Eu vă fac făgăduința,
Să vă duc la Betlehem,
Nașterea ca s-o vedem.

Copilul se retrage. Corul cântă:

Hai la iesle la Isus,
Hai la Betleem,
La Mesia cel dorit
Toți ca să-l vedem.

Actul II – Nașterea lui Isus

Moș Crăciun (*cu ton de povestitor*):

Doamne, pe atunci la Roma,

Cum ne spune și Scriptura,
Cezar August, Împăratul
Care, scurt a dat dictatul,
Să se facă recensământ
A tot ce e pe pământ
Ca stăpânirea să știe
Ce are în împărăție.
La porunca-i generală,
Oamenii au dat năvală
Prin orașe să se-nscrie
Fiecare precum știe,
După datină și clan
În orașul său natal.
L-al Cezarului decret,
Au pornit din Nazaret,
Iosif, bărbatul cel drept
Împreună cu Maria,
Născătoarea lui Mesia.
Și-au tot mers vreo patru zile
Tot pe drumurile pline
Printre oameni și cămile
Până când au nimerit
În cetatea lui David,
Betlehem, orașul sfânt.

Corul (*cântă*):

O, ce veste minunată,
Lângă Betlehem se-arată.
Astăzi s-a născut
Cel fără de-nceput
Cum au zis proorocii.
Pe când Iosif cu Maria
Săvârșeau călătoria

Într-un mic sălaș

Lâng-acel oraș

S-a născut Mesia.

În timpul cântării celei de-a doua strofe, Iosif cu Maria își fac apariția în scenă, ieșind din sacristie și simulând oboseala unui drum lung:

Iosif:

Iată, c-am ajuns, Maria

S-a sfârșit călătoria.

Te rog încă un pic mai rabdă,

Stai puțin aici și-așteaptă,

C-am să mă reped îndată,

Până mai colo la hotel

Să văd, n-oi găsi în el

Vreun ungher cu pat curat

Pentru-al lumii Împărat?

Maria:

Du-te, Iosife, du-te și caută!

Dar să te întorci îndată.

Iosif (*face câțiva pași grăbiți până la hangiu și spune rugător*):

Cu lume care a venit.

Știu că hanul ți-e ticsit

Suntem frânți de-atâta drum.

Te rog hangiule, fii bun,

Dar vezi poate mai găsești

Vreun loc să ne-adăpostești,

Că acum în plină noapte

Nu mai am la cine bate.

Hangiul (*răspunde cu indiferență*):

Hanul este-aglomerat,

Nu am liber nici un pat

Nu mai am nici un ungher
Să-l dau celor care cer.

Iosif (*stăruitor*):

Hai, te rog, vezi tu cum faci,
Poate poți ca să ne bagi
Măcar undeva sub scară
Ca să nu dormim pe-afară.

Hangiul (*iritat*):

Nu pot, omule, Nu pot....
Totu-i plin până și-n pod.
Ce să-ți fac în astă seară
Ai să dormi și tu pe-afară.
Știu.... e frig...poate îngheață,
Dar...nu mori pân' dimineață

Iosif (*se întoarce trist la Maria și-i spune*):

Marie, tare-s necăjit,
Hanul întreg este ticsit,
Nici un loc nu am aflat
Unde să mai merg să bat?
Cum să-i rog? Cum să le spun?
Ca să nu ne lase-n drum?

Maria (*cu blândețe*):

Nu fi necăjit, Iosif!
Chiar de-s grele aceste clipe,
Trebuie s-avem mereu
Nădejde în Dumnezeu.

Iosif:

Cum să nu fiu necăjit?
Oare cine-i fericit,

Când vede că cel Preasfânt
N-are loc pe-acest pământ?

Maria:

Las' Iosife!...Dumnezeu
Nu-l uită pe Fiul său,
Vom găsi noi vreun sălaș
Undeva-n acest oraș.
Parcă-aveai pe-aici o rudă?
Mergi la ea poate ne-ajută.

Iosif face câțiva pași și se oprește în fața mesei de altar în care bate încet cu toiagul, ca și cum ar bate în poartă. Un glas îi răspunde supărat.

Ruda:

Cine-i cel ce-mi bate-n poartă,
L-așa oră-naintată?
Nu am loc pentru străini,
Caută pe la vecini.

Iosif (rugător):

Dar, vă rog, sunt ruda voastră
Am dori să stăm în gazdă.
Sunt Iosif din Nazaret.
Am venit la recensământ.
Nimeni nu mă ia în seamă
Și tare mă tem
Că Maria va fi mamă.

Ruda (se scuză):

Cum?...Ce spui? Să vă primesc?
La mine să v-adăpostesc?
Nu!...Nu pot!...Mi-e foarte greu
S-aud în lăcașul meu

Un copil care tot plânge,
Liniștea mereu mi-o frânge.
Dar...ca să nu spui că-s rău
Și nu te ajut la greu,

Uite! Este aici în câmp, un grajd,
Măturați-l și intrați.

Iosif se întoarce trist la Maria pentru a o conduce spre locul indicat.

Moș Crăciun (povestind):

Negăsind în altă parte,
Găzduire-n astă noapte
Iosif duce pe Maria
Să-l dea lumii pe Mesia,
Într-un mic și vechi sălaș
Nu departe de oraș.

Iosif și Maria vin în centrul prezbiteriului, în fața altarului.

Iosif:

Uite Marie, ce-am găsit;
Un staul vechi și părăsit
La o margine de-oraș,
Dar e urât, murdar, golaș.

Maria:

Nu fi trist că n-are rost
Niciodată bogați n-am fost.
De-i bun pentru vaci și oi
Sigur că-i bun și pentru noi.

Moș Crăciun (povestind):

Iată!...Domnul vine-n lume

Grijulie mama-l pune
Jos pe paie și zâmbește.
Iară pruncul drăgălaș
Chip ceresc de îngerăș
Blând spre mama lui privește...

Maria (*îngenunchează în fața ieslei și cântă duios*):

Dormi pruncușorul meu drag
Dormi pe al lumii meleag
Ieslea e leagănul tău
Îngerii-ți cântă mereu.

Moș Crăciun (*povestind*):

Jos pe paie pruncușorul
Doarme dulce ca un miel
Maica sa de drag răpită
Nu-și ia ochii de la el.
În genunchi mai la o parte
Stă Iosif gândind mereu
La adâncul din misterul
Dragostei lui Dumnezeu.

Iosif îngenuncheat în fața ieslei, puțin în urma Mariei îl adoră pe prunc zicând:

Te ador, o mândră stea
Ce vii azi în casa mea;
Te ador copil ceresc
Pruncușor dumnezeiesc.

Actul III – Vizita păstorilor

Moș Crăciun (*povestind*):

Colo-n valea de la stână
Totul pare o lumină.

Îngerul în plină noapte
Se coboară la păstor
Și anunță tuturor
De minunea din cetate.

Primul păstor:

Ia te uită, frate dragă
Ce lumină-n noaptea neagră
Oare ce s-o fi-ntâmplat?
Visez sau e-adevărat?

Al doilea păstor:

Ia ascultă, frățioare,
Parc-aud în cer cântare,
O cântare minunată
Cum n-am auzit vreodată.

Îngerul (*apare și-i liniștește pe păstori*):

Nu, nu vă speriați!
E-adevărat, voi nu visați.
Asta-i noaptea minunată
Când Mesia se arată.

Primul păstor:

Îngerașule prea bun,
Ce să facem noi acum?
Unde putem să-l găsim
Căci vrem să-l preamărim.

Îngerul:

Păstorașilor iubiți,
Voi cu mine să veniți,
Să vă duc la Betlehem

Și minunea s-o vedem.

Moș Crăciun (*povestind*):

Îndemnați și-aprinși de dorul
De-ași vedea Mântuitorul
Păstorii în graba mare,
Vin pe prunc să îl adore
Lăsând paza oilor
Pe seama dulăilor.

Între timp se îndreaptă spre ieslea lui Isus...

Iosif (*îi întâmpină spunând*):

Oameni buni, intrați la noi,
Simțiți-vă ca la voi.
Printre turmele de oi.
Cum de ați aflat voi doi
Că Pruncu-i aici la noi?

Al doilea păstor:

Îngerul din cer ne-a spus
Că Cristos azi s-a născut
Și-am venit cu multe daruri
Pruncului să-i cerem haruri.

Ambii păstori îngenunchează în fața ieslei...

Păstorul al doilea (*continuă*):

Copilaș ceresc, plăpând,
Bine-ai venit pe pământ.
Ești sărac la fel ca noi
Ciobănașii de la oi.
Ți-am adus un mieluşel,

Poți ca să te joci cu el.

Primul păstor:

Ți-am adus nițică brânză,
E gustoasă, hai mănâncă!
Lapte ți-am adus în oală
Fii atent și n-o răstoarnă.

Păstorul al doilea:

Alte daruri noi n-avem
Dar cu mare bucurie
Inima în dar ți-o dăm
Ca pe veci a ta să fie.

Actul IV – Venirea magilor

Corul:

Steaua sus răsare, ca o taină mare,
Steaua strălucește și lumii vestește.
Că astăzi curata, preanevinovata,
Fecioara Maria naște pe Mesia.
Steaua cum zăriră, magii și porniră,
După sfânta-i rază, pe Cristos să-l vază.

Moș Crăciun (povestind):

Tatăl sfânt, de bucurie,
A lăsat pe cer să fie
Stea mândră ce s-a ivit
Strălucind în răsărit.
După strălucirea ei
Au pornit magii cei trei
Și-au adus ca să-l mângâie:
Aur, smirnă și tămâie.

Corul:

Sus la Betlehem se joacă
Ceață mare de copii
Când apar acolo magii,
Sunt la număr: un, doi, trei.
Dar de unde voi acuma
Ați venit tocmai la noi
Cu cămile și cu oameni
Spuneți cine sunteți voi?

Toți magii:

Suntem magi din răsărit
La stea am călătorit
O stea mare, minunată,
Care rar pe cer s-arată.

Gașpar:

Steaua-n cer când am zărit,
Îndelung am cântărit,
Întrebându-ne toți trei
Care-o fi secretul ei?
Căci o stea mare, cu coadă
Nu întâmplător s-arată.

Melchior:

Steaua asta de pe cer
Deslușește un mister;
Undeva-n acest ținut,
Azi din cer s-a coborât
Salvatorul așteptat
Fiu ales de împărat.

Baltazar:

Steaua lui din răsărit
Pân-aici ne-a strălucit.
Când de-odată, prin mister,
S-a ascuns din nou pe cer.
Pentru aceasta am venit,
Nu cumva-n Ierusalim?
S-a născut un împărat,
Mesia cel așteptat?
Am venit să-l adorăm,
Daruri scumpe să îi dăm.

Moș Crăciun (*povestind*):

Când a auzit Irod,
Că se vorbește-n norod
Despre un nou împărat,
Născut la el în regat,
Și că magii au venit
Tocmai de la răsărit,
Să-l vadă, să i se-nchine,
S-a umplut de-amărăciune.
Și-a chemat la el de-ndată
Toți înțelepții de-odată,
Că să-i spună, să-l cunoască
Unde putea să se nască
Mesia-n care poporul
Și-aștepta Mântuitorul.

Irod (*iritat*):

Ce-mi aud urechile?
Care mai sunt veștile?

Un nou împărat apare
În fața lui Irod cel mare?
Nu se poate, nu se poate,
Acum îl trimite la moarte.

Soldatul:

Liniștește-te, împărate!
Liniștește-te, împărate!
Noul rege-i abia născut,
Este mic și e plâpând.

Irod (tulburat):

Tu să taci, soldat nerod!
Cum crezi tu, oare, că pot
Eu, magnificul Irod,
Să domnesc netulburat
Când mă văd amenințat
De-acest rege salvator
Așteptat de-ntreg popor?

Moș Crăciun (povestind):

Și-atunci Irod în ascuns,
A dat magilor răspuns,
Să meargă la Betlehem
După-al cărților îndemn.
Și-acolo cu-amănuntul,
Să cerceteze ținutul
Și dacă-l vor afla
Pe-acolo, pe undeva,
Să-i aducă și lui știre,
Să meargă să i se-nchine.

Magii pleacă de la Irod, se îndreaptă spre iesle, și-l adoră pe prunc, spunând:

Gașpar:

Iată, steaua s-a oprit
Lâng-un staul părăsit
Haideți, iute să intrăm
Pe-mpărat să îl vedem.

Magii cad pe rând în genunchi și i se închină pruncului, oferindu-i daruri scumpe.

Melchior:

Noi, craii pământului,
Lângă ieslea pruncului
Am venit din răsărit
Cu daruri de oferit:
Aurul împărăției,
Tămâia dumnezeirii
Și smirna omenirii.

Moș Crăciun:

Apoi magii au pornit
Pe un alt drum, ocolit
Înapoi în țara lor
Cu-al cămilelor sobor.

Apare Irod furios:

De ce oare n-au venit
Cei trei crai din răsărit
Să-mi spună că l-au aflat
Pe-mpăratul căutat?
Pentru mine-i o ocară

Un nou rege-n astă țară
Dau poruncă criminală,
Pleacă soldat și omoară
Tot ce-i prunc în astă țară.
Și astfel sigur să fiu
Că nou-mpărat nu-i viu.

Iosif:

Ce ne facem noi acum?
Auzi că Irod cel crud
Vrea să vadă sfârtecați
Toți pruncii nevinovați.

Maria:

Iosif, să fim încrezători
Domnul sfânt este cu noi.
Pe Prunc el îl va salva
Dacă lui ne vom ruga:

Iosif și Maria:

Dumnezeule prea sfânt,
Ai milă de micul prunc

Îngerul:

Ia pe prunc și mergi îndată
Într-o țară-ndepărtată.

Moș Crăciun:

Pruncul sfânt din Betlehem
Ne-așteaptă să îl vedem
Cu toții să-l adorăm,
Inima-n dar să-i dăm.

Povestitorul:

Iar la ieslea lui Isus
Tot mereu lumea s-a dus.
Au spus rugăciunea lor
Micuțului Pruncușor.
Chiar și azi cu bucurie
Vin copiii să-l mângâie.

* În continuare, copiii pot recita poezii închinare Pruncului Iisus.

O poveste de Craciun

Personaje: Povestitorul, Craciunul Trecut, Craciunul Present, Craciunul Viitor, Scrooge, tatal lui Scrooge, micul Scrooge, mama lui Tim, tatal lui Tim, Tim

Actul I

Povestitorul I:

Trăia odată, într-un orașel din Anglia, un om tare bogat pe nume Scrooge. El era bancher și toți din oraș îi cunoșteau zgârcenia și răutatea din suflet.

Este seara de Ajun. Pe străzi, oamenii aleargă după ultimele cumpărături; toți sunt veseli în așteptarea Crăciunului, a Nașterii Lui Iisus.

Elevii se ridică și intonează vesel colinda Astăzi S-a născut Hristos.

Povestitorul I: *(continuă, în timp ce interpretul lui Scrooge apare în scenă):*

Scrooge, după ce-și verifică seiful cu bani, ca în fiecare seară, merge la culcare, mulțumit că a mai reușit să mai înșele niște oameni, care au făcut un împrumut pentru sărbători.

(cu voce misterioasă): La miezul nopții, Scrooge a fost trezit de o bătaie a gongului. Apoi, lângă patul său, a apărut cineva...

Se aude bătaia gongului și noul personaj apare în scenă:

Crăciunul Trecut: *(îl trezește pe Scrooge)* Trezește-te, Scrooge și vino cu mine!

Scrooge: Cine ești tu?

Crăciunul Trecut: Eu sunt Îngerul Crăciunului Trecut și ne vom întoarce în copilăria ta.

Povestitorul I: Și Îngerul îl poartă în timp, cu mulți ani în urmă.

Cei doi se rotesc o dată, apoi stau jos și privesc ce se întâmplă în continuare. Apar în scenă încă două personaje.

Tatăl lui Scrooge: *(dur)*

Ascultă, micule Scrooge și învață de la mine. Toți oamenii sunt răi și vor să te înșele. Tu trebuie să-ți aduni o mare avere și să n-ai milă de nimeni. Tot timpul te vei încrede doar în forțele tale. Acum, treci la treabă, dacă vrei să câștigi acei bani ce ți i-am promis!

Micul Scrooge: *(cu voce plângăreață)* Dar, tată, mâine e Crăciunul...

Tatăl lui Scrooge: *(și mai dur)* Crăciunul ai zis? Nu e-xis-tă Crăciun pentru tine, m-ai înțeles? Crăciunul e pentru fraierii care cheltuiesc o grămadă de bani pe prostii.

Micul Scrooge: *(resemnat)* Bine, tată!

Amândoi ies din scenă și intră în cor. Crăciunul trecut și Scrooge (mare) vin în față.

Crăciunul Trecut: Și astfel ai crescut cu o nepăsare și răutate față de familia ta, prieteni și cunoscuți. Pe rând, i-ai îndepărtat din viața ta, clădind un zid în jurul inimii tale.

Scrooge: *(nedumerit)* Dar tata mi-a vrut binele, nu-i așa? El dorea ca să-mi asigur o slujbă bănoasă în viitor. A greșit, oare?

Crăciunul Trecut: Eu nu sunt în măsură să te judec. Am fost trimis să-ți reamintesc trecutul. La revedere!

Crăciunul trecut pleacă, iar Scrooge rămâne singur în scenă.

Scrooge: *(monolog)* Oare am fost cu adevărat fericit vreodată? Când? *(o mică pauză)* Da, îmi amintesc! Atunci când trăia mama, ne adunam cu frații și cântam colinde lângă foc. Cum era colinda aceea? *(își așează capul în mâni, părând că se gândește).*

Corul se ridică și intonează O, ce veste minunată!

Actul II

Povestitorul II: Scrooge a mers din nou la culcare, foarte obosit și trist. Se gândea că totul a fost doar un vis, nu putea să fie adevărat ceea ce i s-a întâmplat. Dar, la ora 1 fix, gongul a bătut a doua oară...

Se aude bătaia gongului și un nou personaj apare în scenă:

Crăciunul Prezent: *(îl trezește pe Scrooge)* Trezește-te, Scrooge și vino cu mine!

Scrooge: Cine ești tu?

Crăciunul Present: Eu sunt Îngerul Crăciunului Present și o să-ți arăt ce îți aduce acest Crăciun, care tocmai a început.

Povestitorul II: Și Îngerul îl poartă în timp, peste câteva ore.

Cei doi se rotesc o dată, apoi stau jos și privesc ce se întâmplă în continuare. Apar în scenă încă două personaje.

Mama lui Tim: (*frângându-și mâinile, neliniștită*) Nu am putut să cumpăr nici măcar un pui pentru masa de Crăciun. Totul e așa de scump! De cadouri pentru copii, ce să mai vorbesc! Dar, cel mai mult mă îngrijorează micul Tim. E atât de bolnav, iar medicamentele nu ni le permitem. (*mai dură*) Șeful tău, domnul Scrooge, este de vină pentru asta. Putea să-ți mărească salariul sau să-ți dea măcar o primă de Crăciun. Ce inimă poate să aibă!

Tatăl lui Tim: Lasă, o să vezi că va fi bine! D-zeu va avea grijă de noi. Tu pregătește masa cum știi mai bine. Chiar dacă nu e bogată, sigur va fi delicioasă.

Apare micul Tim.

Micul Tim: Mama, așa-i că ne vei găti curcan? Și budincă! (*se linge pe buze*) Ce mult îmi place!

Mama lui Tim: (*îl mângâie pe cap*) O să vedem, dragul meu, o să vedem!

Micul Tim: I-am scris o scrisoare Moșului și l-am rugat să le aducă fraților mei câte o acadea, iar mie, medicamentele care mă fac bine. La Crăciunul viitor voi fi sănătos ca un taur! Nu-i așa?

Tatăl lui Tim: Da, dragul meu, așa va fi!

Micul Tim: (*fericit*) D-zeu să ne binecuvinteze pe toți!

Ies toți trei din scenă. Scrooge și Crăciunul Present vin în față.

Scrooge: (*trist*) Sunt atât de săraci, că n-au nici după ce bea apă!

Crăciunul Present: Și asta din cauza zgârceniei tale. Nu ai vrut să-i mărești leafa, ori să-i dai o primă de sărbători. Acum, privește rezultatul!

Scrooge: Dar n-am știut că are un copil bolnav!

Crăciunul Present: Cum să știi, dacă nu te-a interesat. Sunt convins că nici nu cunoști numele tuturor angajaților tăi. Aștepți doar să lucreze ca sclavii, uitând că și ei sunt oameni.

Scrooge: Ce se va întâmpla cu micul Tim?

Crăciunul Present: Eu sunt trimis ca să-ți arăt doar prezentul. La revedere!

Scrooge: (*monolog*) Ce familie unită, în ciuda necazurilor și a greutăților! Și păreau recunoscători pentru puținul pe care-l aveau. Oare mai știu vreo colindă? Da, când așteptam Moșul... (*se face că doarme*)

Corul se ridică și intonează Moș Crăciun!

Actul III

Povestitorul III: Adormind cu greu, peste puțin timp, Scrooge a fost trezit de o nouă bătaie a gongului. Era ora 2 fix.

Se aude bătaia gongului și un nou personaj apare în scenă:

Crăciunul Viitor: *(il trezește pe Scrooge)* Trezește-te, Scrooge și vino cu mine!

Scrooge: Cine ești tu?

Crăciunul Viitor: Eu sunt Îngerul Crăciunului Viitor și o să-ți arăt ce îți aduce următorul Crăciun.

Povestitorul III: Și Îngerul îl poartă în timp, peste un an de zile.

Cei doi se rotesc o dată, apoi stau jos și privesc ce se întâmplă în continuare. În scenă, 4-5 copii se plimbă dintr-o parte în alta cu diverse lucruri în mâini.

Scrooge: Ce tot cară acești oameni și ce legătură am eu cu ei?

Crăciunul Viitor: Tocmai a murit un bogătaș, iar vecinii și cunoscuții iau tot ce pot din casa lui, deoarece el n-a avut urmași

Scrooge: *(supărat)* Se poate? Cum au dreptul să fure de la bietul om? Nu au un pic de respect față de cel care a murit?

Crăciunul Viitor: Nu le pasă. El, în viață, a fost un om rău la inimă, care s-a bucurat când a putut să înșele pe cineva. Nu i-a păsat și nu i-a fost milă de nimeni, decât de el. Fiecare dintre aceia, au fost furați, înșelați sau jigniți de către acesta.

Scrooge: **(speriat)** D-zeule, recunosc această haină! E a mea. Hei, unde pleci cu ea? *(stă pe loc, împietrit)* Cum, eu sunt acel om?

Crăciunul Viitor: Da, din păcate! Privește, nimănui nu-i pasă că nu vei mai fi! Nimeni nu-ți duce dorul.

Apar în scenă părinții lui Tim. Mama are un batic negru în cap.

Mama lui Tim: *(plângând)* De când micul Tim s-a dus, viața nu mai are rost. Dacă am fi luat medicamentele, l-am fi salvat.

Tatăl lui Tim: Așa a fost să fie. Acum, hai să mergem acasă! E Crăciunul, iar ceilalți copii ne așteaptă nerăbdători.

Se îndepărtează triști.

Crăciunul Viitor: Acesta este Crăciunul tău viitor. La revedere!

Scrooge: (*disperat*) Stai, nu lăsa să se întâmple asta! Schimbă-mi viitorul, nu vreau să nu-și mai amintească nimeni de mine! Nu vreau să moară micul Tim!

Crăciunul Viitor: Eu sunt trimis ca să-ți arăt viitorul posibil, dar nu-l pot schimba. Doar de tine depinde ca să-l schimbi. (*pleacă*)

Scrooge: (*se așează în genunchi, greoi, pentru rugăciune*) Doamne, nu permite să se întâmple asta! Nu-Ți cer milă pentru mine, ci pentru micul Tim și pentru cei care au avut de suferit în urma mea. (*se ridică*) Promit că mă voi schimba. Trecutul e trecut, dar prezentul și viitorul depind de mine. Da, chiar din acest moment, mă voi schimba!

*Se duce la loc, în cor, iar corul intonează colinda **Steaua sus răsare!***

Cei din piesă vin în față.

Povestitorul IV: Epilog. Dis-de-dimineață, Scrooge s-a dus la familia lui Tim cu cel mai mare curcan pe care l-a găsit de cumpărat, cu multe dulciuri și cadouri pentru toți. Tatălui lui Tim i-a mărit salariul, la fel și celorlalți angajați. Și-a vizitat rudele și cunoștințele. Până la sfârșitul vieții sale (care a fost foarte lungă), el a ajutat o mulțime de oameni. A devenit cel mai bun prieten, cel mai bun stăpân, cel mai iubit om din întregul oraș. Micul Tim a crescut mare, considerându-l pe Scrooge al doilea tată.

Și, în încheiere, urarea lui Tim pentru voi:

Toți: Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți!

Se apleacă toți în fața publicului, pentru aplauze.

Mic discurs.

O veste de Craciun

(sceneta)

Personaje: Cititorii (3), Îngerii (3), Recitatorii (6)

Trei copii, cu niște ziare în mână, vin în față.

Cititorul I: Doamne, ce de vești triste aflăm din ziare! Uite una: (*citește*)

„În dimineța de Crăciun, pe strada X a fost găsită o fetiță înghețată de frig. Medicii n-au mai putut-o salva. În jurul ei au fost găsite o mulțime de chibrite. Martorii spuneau că a încercat să se încălzească. Fetița era orfană, iar bunica, cea care o îngrijea, murise acum o săptămână...”

Vai, ce trist! Chiar nu mai există milă și generozitate pe lumea asta?

Cititorul II: Iată o altă știre, dar nu la fel de tristă:

„Din cauza sărăciei în care trăiau, un tată a decis să-și dea cei 4 copii la un orfelinat. Vecinii spun că e mult mai bine pentru ei, deoarece erau mereu bătuti și lăsați fără mâncare zile întregi. Și așa trăiau din mila vecinilor și a cunoscuților. Sărbătorile de Crăciun le vor petrece în Centrul de Plasament.”

Cititorul I: Măcar nu au fost găsiți pe stradă, morți de frig și de foame, ca cealaltă fetiță.

Cititorul II: Da, e adevărat, dar fără părinți, nu pot fi fericiți.

Cititorul III: Haideți să vă citesc și eu.

„Încă doi soldați români au fost uciși în Afganistan. Familiile îi așteptau să vină de Crăciun acasă. Acum, se pregătesc de înmormântare...”

Bieții lor copii! Cum își vor aminti Crăciunul de acum înainte? Nu ar trebui să existe război. De ce suntem atât de răi?

Toți: Oare mai există speranță? *Apar 3 îngeri.*

Primul Înger: Da, mai există! Totul depinde de voi, oamenii. Vă puteți schimba chiar de azi, chiar din acest moment. În seara de Crăciun se întâmplă miracole în viețile și în sufletele oamenilor. Și cele mai împietrite inimi se pot trezi.

Cititorul III: Cine să le trezească?

Al doilea Înger: Pruncul Iisus, care se naște în fiecare an pentru a ne șterge păcatele și a ne ierta. El alungă răul și frica. Trebuie doar să credem!

Al treilea Înger: Iisus vine iarăși ca Prunc, să ne arate că D-zeu este cu noi. El poate stinge indiferența, aroganța, cruzimea și să aducă bunătatea și iubirea.

Cei trei Îngeri: *(rugându-se)* O, maică, mama Lui Iisus și maica noastră, a tuturor! Primește-ne pe toți în brațele tale și fă ca acest Crăciun să aibă sens pentru noi. Amin. **O, Măicuță Sfântă!**

Recitator 1:

Aș fi dorit să fiu o stea pe ceruri

Cu strălucirea ei să pot vedea

Cum jos, în umbra nopții și în neguri

Cel mai iubit Copil ni se naștea.

Recitator 2:

Iubirea Lui s-ar fi aprins în mine
Să-L luminez mai sfânt și mai curat
În noaptea grea să vadă orișicine
Pe Pruncul Sfânt ce-n iesle ni s-a dat.

Recitator 3:

Iubirea Lui ne-ar fi chemat la iesle
Minunea întrupării să vedem
E un Copil, dar totuși El ne este
Un Rege Sfânt și Dumnezeu etern.

Recitator 4:

Aș fi dorit și eu să-Ți pot aduce
Și aur, smirnă și tămâie-n dar
Iar glasul cântului duios să urce
Cu-al îngerilor cor pe scări de har.

Recitator 5:

Și slava Lui a străbătut pământul
În locuri preaînalte a ajuns
Iar pacea Sa ne este astăzi cântul
Ce ne-a unit în jurul Lui Iisus.

Recitator 6: Dragii noștri invitați! Pentru că este ultima noastră serbare de Crăciun în acest colectiv al clasei a IV-a D, haideți să încheiem într-o stare de bucurie și speranță. Să sperăm, să credem, că lucrurile bune pe care le dorim se pot împlini în viitor. Vă mulțumim!

Corul intonează un scurt program de colinde în lim

De ce a întârziat Moș Crăciun?

Personaje : Moș Crăciun, Căpcăunul. Ceasul, Tica-Tic, Iepurașul, poștașul, Omul de zăpadă, Anul Nou, Doctorul Petrică, Codruța, mai mulți copii.

Ne aflăm acasă la Moș Crăciun. O încăpere spațioasă, cu multă lumină și multe jucării. În fund o ușă și două ferestre, în dreapta altă ușă. Pe peretele din stânga un raft cu jucării iar agățat de raft „Ceasul”. În încăpere se mai află un pat, o măsușă și două scăunele. La deschidere se aude doar ceasul și...sforăitul lui Moș Crăciun.

Ceasul (*Un copil care stă în picioare, rezemat de perete, având pe piept un carton pe care e desenat un cadran de ceas minutarel arată ora 10. Cântă mișcând ceasul ca o pendulă.*)

Tica-Tica, Tica-Tica
Moș Crăciune scoală
Că n-am pregătit nimic
Și ți-e tolba goală.

Moș Crăciun (*din pat unde sforăie de zor*): Hor! Mor! –treptă, Tica-Tica, mai așteaptă... Mi-e așa de somn, Horrr!

Ceasul: Uf! Moș Crăciune! Moș Crăciune! Ai noroc că nu pot mișca din loc, că te-aș trezi eu cu puțină apă fiartă...Jucăriile sunt în raft. Anul Nou e prin apropiere , copiii așteaptă... (*strigă*) Moș Crăciune!

Moș Crăciun: Hooorr!

Ceasul: Te-ai făcut un somnoros fără pereche. Anul trecut parcă ai fost mai harnic.

Moș Crăciun: Sfooorr!

Ceasul: Sfoor...Hooorr...! Atâta știi să răspunzi...

Iepurașul: (*de afară, bătând cu putere în ușă*) Moș Crăciune! Moș Crăciune! Deschide!

Ceasul: Cine strigă?

Iepurașul: Sunt eu, iepurașul!

Ceasul: Ai venit, iepurașule? Intră, ușa e deschisă.

Iepurașul: (*intră în odaie cu o geantă mare de scrisori*) Bun găsit Tica-Tica. Bună seara Moș Cră...Da' unde-i Moș Crăciun?

Ceasul: Bine-ai venit, Iepurașule! Moș Crăciun cântă-n somn...

Iepurașul: Ia te uită! Așa Moș Crăciun mai zic și eu...Și tolba-i goală!

Ceasul: Niciodată nu a făcut ca anul acesta. O să întârzie și o să se facă de rușine...Cum e vremea?

Iepurașul: Vai , vai ce vijelie! Și ninge, ninge...!

Moș Crăciun: Sfoorr! (*din când în când privește pe furis la cei doi*)

Ceasul: Tica-Tica, Tica-Tica,

Așa nu se poate!

Am trecut de ora zece –

Zece jumătate.

Moș Crăciun: (*speriat*) Cât ai spus? Zece jumătate!... Deh, se mai întâmplă când ești bătrân și (*casă*) ți-e somn... Și mă ține un junghi!...Of! Numai pot...(se culcă din nou, punându-și perna pe cap, geme)

Iepurașul: (*disperat*) Îmi vine să plec și să-l las în pace. Și a primit atâtea scrisori!...(sună telefonul) Alo! Da, casa lui Moș Crăciun. Cine? Aha, copiii de la Pomul de Iarnă. Sigur că vine...Da... În seara asta... E puțin cam bolnav...Nu, nu-i grav.L a revedere!(*Moș Crăciun zâmbește, apoi iar începe să se vaite.*)

Ceasul: Auzi cum geme? Să știi că s-a îmbolnăvit Moș Crăciun. Ce ne facem? Nenorocire mai mare ca asta nu se poate (*compătimitor*)

Tica-Tica, Tica-Tica,

Bietul Moș Crăciun

E bolnav și-așa strănută

Că îi plângi de milă...

Iepurașul: (*îngrijorat*) Te doare capul moșule?

Moș Crăciun: Daa... Și șalele...

Iepurasul : Și șalele !

Moș Crăciun : Și picioarele !

Ceasul: Și picioarele !

Iepurașul: E grav bolnav ! Ce ne facem? Ce ne facem? Nici scrisorile nu le poate citi.

Moș Crăciun : (*ridicându-se într-un cot*) Sunt multe ?

Iepurașul: Multe, multe ! O tolă întregă. Nu, nu te mișca. Îți face rău.

Moș Crăciun: Nu mai pot! Nu mai pot!

Om de zăpadă: (*foarte vesel, intră pe ușa din fund cântând*)

Eu sunt omul de zăpadă,

Când mașina o pornesc

Toți șoferii de pe stradă

Stau pe loc și mă privesc

La, la, la-la, la, la,

Zboară mașinuța mea

(*Vorbit*) Salutare!

Iepurașul: Sst! Mai încet... Nu vezi? (către ceas) Cine mai e și urâtul acesta?

Om de zăpadă (*supărat*): Eee! Ce nu știi? Sunt Omul de Zăpadă, cel mai teribil șofer din lume (*se-nvârtește într-un picior*) La, la, la - la, la, la !

Ceasul(*șoptit*) : E șoferul lui Moș Crăciun. (*Moș Crăciun și omul de Zăpadă își fac semne*)

Om de zăpadă: Dar ce s-a întâmplat de sunteți așa de supărați?

Iepurașul: Moare Moș Crăciun.

Om de zăpadă: Aș!

Iepurașul: Și picioarele!

Ceasul: Și amigdalele!

Om de Zăpadă: (*prefăcându-se că-i îngrijorat*) Vai de mine! Ia să văd (*Pune o mână pe fruntea lui Moș Crăciun și o retrage repede*) Are febră! Arde! (*Moș Crăciun geme*)

Iepurașul: Să-i punem termometrul.

Om de Zăpadă: Termometrul!...

Ceasul: Chemați repede un doctor

Om de Zăpadă: Să vină doctorul!... Să vină... Să vedem dacă-i acasă (*Începe să cânte, își dă seama și amuțește imediat. La telefon.*) Aloo! Doctorul Petrică?... Aici Omul de Zăpadă. Nu, nu omul de vată, de zăpadă. Aloo! Nu, nu nu glumesc. Mă topesc. Așa sunt eu, dacă stau prea mult la căldură

mă topesc. Aloo! Vno repede, Moș Crăciun e grav bolnav! (*pune receptorul la loc*) Gata... vine (*cântând*) Eu sunt Omul...pardon!

Iepurașul: (*uimit*) Privește...78 de grade!

Ceasul: Vai!

Omul de Zăpadă: 78 de grade și patru linii. Grav...

Ceasul: Ce ne facem?

Moș Crăciun: Mi-e cald... Mor !

Iepurașul: Eu zic să-i dăm untură de pește.

Omul de zăpadă: Da, da... (*văzând fața schimbată a lui Moș Crăciun*) Ce, untură de pește...o compresă (*îi pun o compresă pe frunte*)

Iepurașul: Așa... Să-i înfășurăm gâtul cu fularul...

Moș Crăciun: Nu! (*se aude o bătaie în ușă*)

Dr. Petrica: E careva pe-aici?

Iepurașul: Nu primim pe nimeni. Moș Crăciun e bolnav. Pofțiți, doctore, pofțiți!

Dr. Petrică (*un elev cu halat alb, cu ochelari pe nas și o trusă în mână. Are o atitudine gravă, importantă*): Unde se află pacientul? A, da... scuzați. Pemițeți-mi să vă iau pulsul.

Iepurașul: Acesta-i doctor?! Așa mic și fără barbă?

Omul de Zăpadă (*șoptit*): E renumitul doctor Petrică...

Iepurașul: Așaa?!...

Dr. Petrică: Aaa! Scoateți limba!

Moș Crăciun: Aaa!

Dr. Petrică: Hm!... Da, da!... V-ați alarmat degeaba. Cred că este numai o părere (*Moș Crăciun îl privește cu ciudă*) E mai mult o emoție puternică. A trecut. Pulsul normal, temperatură normală...

Moș Crăciun: (*aparte*) Acesta-mi strică toate socotelile.

Dr. Petrică: Ați spus ceva?

Moș Crăciun: Nimic.

Iepurașul: Bine, dar termometrul?

Ceasul: 78 grade!

Dr. Petrică (*cu tonul unui prof. care explică lecția*): Așa cum am învățat în lecțiile trecute există mai multe feluri de termometre Reamur, Fahrenheit și Celsius. Fiecare are o gradație specifică. Acesta este un termometru Fahrenheit și indică temperatura normală.

Iepurașul: Doctor, nu glumă!

Dr. Petrică (*continuând explicația*) ... dacă prezintă simptomele unei răceli puternice- bronșită, pneumonie, etc...pulsul se precipită – adică se grăbește, temperatura se ridică, bolnavul își pierde pofta de mâncare, tușește, fapt care atrage după sine o sumedenie de măsuri elementare, ca ...

Moș Crăciun: Mulțumesc, doctore Petrică, dar eu nu mă pot mișca, nu pot face nici un efort. (*Omul de Zăpadă stă nemișcat pe un scaun, cu brațele întinse pe lângă corp*)

Dr. Petrică: Eu, dimpotrivă, vă recomand mișcare, cât mai multă mișcare... Și-apoi nu-i frumos să lăsați copiii să aștepte...

Moș Crăciun: Care copii? A, da.

Dr. Petrică (*supărat*) E revoltător! E sănătos tun și...La revedere... (*iese prin dreapta*)

Moș Crăciun: Săriți, Se topește Omul de Zăpadă! (*toți îl înconjoară pe Omul de Zăpadă, îi fac vânt cu batistele și-l scot pe ușa din fund. Moș Crăciun se dă jos din pat, se învâртеște-ntr-un picior și fluieră. Își freacă mâinile, și dând cu ochii de ceas, care- privește uimit, vrea să se urce din nou în pat. Pe ușa din dreapta intră o fetiță.*)

Codruța: Bună seara. Matale ești Moș Crăciun?

Moș Crăciun: Eu.

Codruța: Pe mine mă cheamă Codruța. Am auzit că ești tare bolnav.

Moș Crăciun (*încurcat*): Da... Am fost...Acum mă simt mai bine.

Codruța: M-au trimis copiii să-ți aduc doctorii, să te faci bine... Ceai, aspirine, injecții și lapte

Moș Crăciun: Mititeii. Mânca-i-ar Moșul să-i mănânce! Va să zică voi aveți grijă de mine?

Codruța: Toți copiii te iubesc Moș Crăciun.

Moș Crăciun: Chiar toți?

Codruța: Toți... Moș Crăciun, ceasul acesta merge?

Moș Crăciun: Tii! Am uitat să întorc ceasul *(îl intoarce)* Așa. (*se întorc iepurașul și Omul de Zăpadă*)

Iepurașul: Uraa! S-a făcut bine Moș Crăciun (*veselie*)

Omul de Zăpadă: S-a-nsanătoșit Moș Crăciun. Și eu era să mă topesc (*râsete*) Cine-i cârna asta?

Codruța: Nu sunt cârnă. Mă cheamă Codruța (*Omul de Zăpadă stă de vorbă cu Codruța, Iepurașul cu Moș Crăciun*)

Ceasul: Tica-Tica, Tica-Tica,

V-ați luat cu vorba

Unsprezece este-aproape

Haideți, umpleți tolba!

Moș Crăciun: Unsprezece! Repede, scrisorile!

Iepurașul: Toți copiii ți-au scris Moș Crăciun!

Codruța: Și eu am scris o scrisoare

Iepurașul: Unul vrea o carte, altul o minge, altul o trotinetă

Moș Crăciun: Știu eu că toți vor, dar să vedem dacă merită

Ceasul: Toți copiii merită Moșule

Moș Crăciun: Să vedem, să vedem... Ia citește ce scrie în plicul acele galben

Omul de zapada: Mă duc să pornesc mașina

Iepurașul: ...”Iubite Moș Crăciun”, cu barbă albă și mare și încâlcită...

Moș Crăciun: Cu barbă încâlcită...(supărat) Asta mă scoate din sărite! Cine poate spune că barba mea e încâlcită? Sau poate vrea să-mi rad barba... Eee! Citește!

Iepurașul: Mă cheamă Codruța și sunt mare de acum – am împlinit de curând 8 ani

Codruța: Și jumătate...

Moș Crăciun: (*râde*) Ha! Ha! Ha! 8 ani și jumătate! Ești mai bătrână decât mine... Mâncate-ar moșul să te mănânce... Și ce vrei... Citește poștașule

Iepurașul: ... Eu, fetița Codruța, îl rog pe Moș Crăciun (*Moș Crăciun râde*) ...pe Moș Crăciun...

Moș Crăciun: Ei, citește!

Iepurașul: Îl rog pe Moș Crăciun cu nas roșu și mare cât o pătlăgică, să-mi aducă o păpușă

Moș Crăciun: (*supărat foc*) Cu nasul cât o pătlăgică! Cine are nasul cât o pătlăgică?

Codruța: Am glumit Moș Crăciun

Moș Crăciun: Bine, bine...

Omul de Zăpadă (*intră*): Mașina te așteaptă Moș Crăciun. Dacă ai știi ce m-am necăjit cu un cauciuc! A înghețat și radiatorul. (*din ușă*) Hai Moș Crăciun, nu mergi?

Moș Crăciun: Acu, acu...ce-i atâta grabă?...Nu vezi că n-am pus nimic în sac? Hai ajutați-mă nepoților.

Iepurașul: Te ajutam, Moș Crăciun!

Ceasul: (*cântă*) Tica-Tica, Tica-Tica,

V-ați luat cu vorba

Unsprezece-i pe trecute

Haideți, umpleți tolba!

Moș Crăciun: Așa... Jucăriile...,cărțile... Repede, repede, copii!

Iepurașul: Repede ,Moș Crăciun!

Omul de Zăpadă: Repede!

Moș Crăciun (*cântă*): Mii și mii de jucării

Și bomboane aurii

Puneți, puneți toți aici,

Pentru mari și pentru mici!

Toți: Puneți, puneți toți aici,

Pentru mari și pentru mici!

Moș Crăciun: Ei gata?

Toți: Gata!

Iepurașul: A mai rămas trotineta care nu încapă în sac...

Moș Crăciun: Trotineta o să o ducă Omul de Zăpadă!

Omul de Zăpadă (*bucuros*): Eu o duc, aoleo! Stați un pic că mă topesc! (*iese și revine*) Tii! E o vijelie afară!... S-au stâns nămeți până la cer (*trist*) nu mai putem merge cu mașina.

Iepurașul: Ai auzit Moș Crăciun?

Moș Crăciun: Asta mai lipsea acum. Du-te și dă drumul la avion.

Omul de Zăpadă: Vai de mine, ce vorbă-i asta? Cu avionul nu se poate nici atât. E prea mare vijelia.

Moș Crăciun: Ai dreptate... Ce-i de făcut? Abia m-am înzdrăvenit și poftim, alt ghinion.

Ceasul: Tica-Tica, Tica-Tica,

Timpul trece iute

Te grăbește Moș Crăciune

Că ai daruri multe

Moș Crăciun: Ia mai taci și tu Tica-Tica, suntem și așa destul de supărați. Ce ne facem? Ce ne facem? Acum trebuie să sosească Anul Nou și ne găsește cu jucăriile neîmpărțite. Mai mare rușinea... Hapciu!... Să nu mă-ntoarcă boala.

Omul de Zăpadă: Am o idee.

Moș Crăciun: Spune!

Iepurașul: Ei, care ți-e ideea?

Omul de Zăpadă: Să mergem cu sania.

Moș Crăciun: Bravo! Cu sania... Bună idee! Vino să te sărut (*il sărută și dansează cu el*)
Hopa , hopa și iar hopa
Vom zbura ca vântul,
Prin poiene și vâlcele
Peste tot pământul.

(*vorbî*) Aleargă Omulețule! Fugi și pune cerbul cel isteț la săniuța cea de aur.

Ceasul: Tica-Tica, Tica-Tica,
Hai grăbiți plecarea
Toți copiii vă așteaptă
Să-nceapă serbarea

Moș Crăciun: Nu mă mai necăji Tica-Tica. Ia să dau eu un telefon copiilor. (*la telefon*) Alo, alo, aici Moș Crăciun. Vreau să vorbesc cu cineva de la serbarea pomului de iarnă...Aloo! Nu mai sunt bolnav... Da am primit tot ce mi-ați trimis... Vă mulțumesc, datorită vouă sunt iar sănătos... Sigur că vin. Am tot felul de jucării... N-am uitat nimic... Da . La revedere!

Omul de Zăpadă (*de afară*): Ajutor! Moș Crăciune, Iepurașule, ajutor, mor!

Moș Crăciun: Ascultă, se aude strigând. Fuga, i s-a întâmpat ceva Omului de Zăpadă. (*iese, revine cu Omul de Zăpadă*)

Omul de Zăpadă (*plânge*) Ce mă fac, ce mă fac! Mi-am rupt Nasul. Aveam un nas așa mare și frumos...și era așa de roșu. Nasul meu!

Moș Crăciun: Hai nu mai plânge, am să-ți pun altul.

Omul de Zăpadă: Al meu era un nas cum nu s-a mai văzut.

Moș Crăciun (*căutând prin raftul cu jucării*): Iată ce nas mare și roșu am găsit, o să ți-l pun.

Iepurașul: E mare?

Moș Crăciun: Foarte mare!

Omul de Zăpadă: E frumos?

Moș Crăciun: Foarte frumos! Cum nu se mai găsește în toată lumea.

Omul de Zăpadă: E roșu?

Iepurașul: Ca para focului! Privește!

Omul de Zăpadă (*privind nasul*): Îmi place! Ce frumos e! Poți să mi-l lipești, Moș Crăciun

Moș Crăciun: Așaa! Gata. Ia uită-te în oglindă... Nici Țândărică nu are așa podoabă de nas.

Omul de Zăpadă: E foarte frumos și ascuțit (*se învârtește într-un picior și cântă*)

Priviți, priviți, ce nas frumos

Frumos și colorat!

Sunt tare, tare bucuros

Cum n-am fost niciodat.

Anul Nou (*strigă și bate puternic în fereastră*): Moș Crăciun! Moș Crăciun! Primejdie!...

Moș Crăciun: Ce-i cu tine puștiule? Trebuia să sosești mai târziu.

Anul Nou: Știu moș Crăciun dar am venit să te anunț că prin apropiere pândește Căpcăunul Nebunul

Toți(*speriați*): Căpcăunul!

Anul Nou: Se lăuda că anul acesta nu o să te mai lase să duci jucării la copii

Moș Crăciun: Pofim! Să nu mai duc jucării! Ce crede Căpcăunul că mă sperie?

Iepurașul: O să rămână copii fără jucării!

CEASUL: Ce ne facem?

Codruța: Mi-e frică.

Omul de Zăpadă: N-avea teamă, te apăr eu.

Moș Crăciun: Iepurașule! Dă untelefon copiilor și spune-le că Moș Crăciun e în primejdie...

Iepurașul (*la telefon*): Alo!... Copii! Vine căpcăunul Nebunul,, vrea să strice toate jucăriile.

Primejdie! Moș crăciun vă cere ajutor!

Moș Crăciun: Unde mi-e pușca?

Ceasul: E stricată.

Moș Crăciun: Nu-i nimic, să poftească. Voi să stați prin apropiere, sau vă e frică?

Toți: Nuu!

Omul de Zăpadă: Cui să-i fie frică?! Să poftească...

Căpcăunul: (*la fereastră, râzând puternic*) Ha, ha, ha, ha! Iată-mă, drăguților... V-am ascultat invitația . Ha, ha, ha, ha!

Omul de Zăpadă: Aoleo! E furios rău!

Moș Crăciun: Ce vrei Nebunule?

Căpcăunul: Vreau să vă fac fărîme... Praf și pulbere. Să nu mai rămână o fărâmitră din voi și din jucăriile astea... (*se îndreaptă spre jucării*)

Moș Crăciun: Lasă jucăriile!... Na!

Căpcăunul: Ce? Vrei să te măsoari cu mine? Ha, ha, ha, ha! Haide moșnege te fac piftie dintr-o lovitură

Anul Nou: Nu te lăsa, Moș Crăciun!

Omul de Zăpadă: Ține-te bine moșule te ajut și eu...Na...

Iepurașul: Na!

Căpcăunul: Ha! Ha! Vă sunt zilele numărate.. te-am prins...*(l-apucă demijloc pe Moș Crăciun și-l trântește)* și-acum să te leg... Așa... Că bine-ți mai șade!

Moș Crăciun: Bieții copii. Mi se rupe inima! Au să mă aștepte degeaba.

Căpcăunul: Gura! Toată lumea la mine!

Omul de Zăpadă: Stai un pic că mă topesc *(iese)*

Căpcăunul: *(râde)* Auzi se topește...Hei mititeilor, aduceți-mi vin și de-ale gurii, că mi-e foame... Hei ascultați ce vă spun

Sunt fiorosul Căpcăun.

Am pumnii, tari, oțeliți!

Feriți din calea mea, feriți!

Mi-e sete, vreau vin !

Omul de Zăpadă: N-avem decât apă și lapte.

Căpcăunul: Lapte să bei tu mogâldeată de hârtie

Omul de Zăpadă: Să nu mă-n furii. Mogâldeată ești tu, eu sunt Omul de Zăpadă.

Copiii *(intră)* Am venit să te salvăm, Moș Crăciune! *(se aruncă la Căpcăun)*

Căpcăunul: Dați-mi ursulețul de acolo, să-l mănânc, să nu mai aibă fratele meu ce duce copiilor

Copiii: Fratele lui Moș Crăciun?

Iepurașul: Eu nu mai înțeleg nimic!

Căpcăunul *(râde):* Uite, o să vă lămuresc eu... Moș Crăciun a fost aseară la mine, și mi-a spus – De ce să merg în fiecare an la copii, să le duc fel de fel de daruri – jucării, bomboane, cărți, trotinete, iar copiii să nu facă nimic pentru mine? Ia să-i pun eu la încercare, să văd ce fac copiii când aud că Moș Crăciun e bolnav sau e în primejdie...și iată că voi ați sărit cu toții în ajutorul lui. Era gata, gata să mă lăsați fără barbă. Voinicilor, veniți la Moșul să vă îmbrățișeze. Așa să faceți întotdeauna, să ajutați pe cei mari când cer ajutorul vostru.

Iepurașul: Va să zică că totul a fost pus la cale de Moș Crăciun

Anul Nou: De Moș Crăciun și de mine

Omul de Zăpadă: Și de mine

Iepurașul: Cum, tu știi?

Omul de Zăpadă: Se poate, am stat de vorbă cu Moș Crăciun în secret.

Iepurașul: De asta ți s-a stricat mașina?

Omul de Zăpadă: Ba nu-i stricată, merge ca pe roate

Codruța: Mi se pare mie că și boala lui Moș Crăciun a fost o glumă

Omul de Zăpadă: Chiar așa, abia ne puteam ține râsul...

Iepurașul: Și noi care ți-am pus compresă, am chemat doctorul...

Ceasul: Tica-Tica, Tica-Tica,

Hai grăbiți plecarea!

S-a sfârșit povestea noastră.

Să-nceapă serbarea!

Moș Crăciun: Toți au uitat ceva...Ceasul...(*îl desprind din perete*)

Copiii: Să meargă și ceasul, să meargă!

Omul de Zăpadă (*cade pe pat*) Ajutor, ajutor, mă topesc! (*râsete*) toată lumea iese cântând

CAPITOLUL AL III LEA

Serbarea de 24 ianuarie – ziua Unirii

SĂ NE AMINTIM DE 24 IANUARIE 1859

(după povestirile lui Ion Creangă , Petru Demetru Popescu și Dumitru Almaș)

Sceneta se desfășoară sub forma unei șezători la care participă câteva fete, îmbrăcate în costume populare. Lucrând, ele vorbesc despre unirea Principatelor Române și despre domnitorul Al.I.Cuza. Pe rând apar și personajele despre care vorbesc ele : Domnitorul, Moș Ion Roată, boieri.

Cristina: Fetelor, ne-am adunat astăzi la șezătoare ca să lucrăm , dar și să vorbim.

Gabi: Ai dreptate. Este o zi importantă pentru noi, românii. 24 ianuarie rămâne în istorie ca marea zi a unirii Principatelor Române: Moldova și Țara Românească.

Andreea: Sigur, iar domnitor atunci la 1859 era Alexandru Ioan Cuza. Am învățat la istorie că n-a stat trufaș și teribil pe tron aurit, ci a coborât în orașe și sate, în piețe și în case, în mijlocul poporului, să-i vadă traiul, să-i asculte durerea și suferința.

Anamaria: Da...și să repare marile nedreptăți ori măruntele sâcâieli. Să pedepsească tâlhari... Dar mai ales să simtă inima omului din popor alături de inima lui și să ocârmuiască țara după bătăile acestei inimi.

Bianca: Îmi imaginez cum i-a grăit Mihail Kogălniceanu la proclamarea lui Cuza ca domn: „, Alegându-te pe tine domn în țara noastră, noi am voit să arătăm lumii aceea ce toată țara dorește: la lege nouă, om nou! Fii dar omul epocii!

Fă ca legea să fie tare, iar tu, Măria-Ta, ca domn, fii bun și blând, mai ales pentru aceia pentru care mai toți domnii trecuți au fost nepăsători și răi! Fă dar ca domnia ta să fie cu totul de pace și de

dreptate, împacă patimile și urile dintre noi și reintrodu în mijlocul nostru strămoșeasca frăție! Fii simplu, Măria-Ta! Urechea ta să fie pururi deschisă la adevăr și închisă la minciună și lingușire.”

Ana: Și a fost așa cum i s-a urat: un om nou la legi noi. A condus țara doar 7 ani, dar a înfăptuit multe reforme în acest timp.

Andreea: Vă amintiți ce am învățat la istorie: că , înainte de unire, în 1857, printre țărani frunțași care luau parte cu boierii la Divanul ad-hoc din Moldova, era și moș Ion Roată. S-a născut în județul vecin cu al nostru, în Vrancea, la Câmpuri.

Cristina: Era un om cinstit și cuviincios, care văzuse și pățise multe în viața lui. De aceea nu prea punea temei pe vorbele boierești și avea gâdilici la limbă: spunea omului verde în ochi, oricine era, când îl scormonea ceva la inimă.

Andreea: Vă povestesc eu întâmplarea din divanul ad-hoc. Acolo la adunare boierii le vorbeau despre unire, dar foloseau un limbaj puțin accesibil țăranilor. Așa că Moș Ion nu a putut să tacă:

(se face întuneric pe scenă și în față apar Moș Ion Roată și boierul1)

Moș Ion Roată: Aveți bunătate de vorbiți mai moldovenește, cucoane, cât să ne dумirim și noi, căci eu unul, drept să vă spun, nu pricep nimic, păcatele mele!

Boierul 1: Dar ce nevoie mare este să înțelegi tu, moșule? Tacă-ți leoarba, dac-ai venit aici! Auzi obrăznicie! Tu...cu 80 de mii de fălci de moșie și el un ghiorlan c-un petic de pământ și uite ce gură face alături de mine!

Moș Ion Roată: Dar bine, cucoane, dacă nu v-a fost cu plăcere să pricepem și noi câte ceva din cele ce spuneți dumneavoastră, de ce ne-ați mai adus aici să vă bateți joc de noi? Ei, cucoane, cucoane! Puternic ești, megieș îmi ești...și știu că bine n-are să-mi fie moale când m-oi întoarce acasă, unde m-așteaptă nevoile. Dar să nu vă fie cu supărare, ia, palmele acestea țărănești ale noastre, străpunse de pălămidă și pline de bătăături, cum le vedeți, vă țin pe dumneavoastră de atâta amar de vreme și vă fac să huzuriți de bine. Vă suntem dragi ca sarea în ochi... Din moșici, ghiorlani și dobitoci nu ne mai scoateți.

Boierul 2: Noi, boierii, dragă moșule, suntem în fruntea țării, în fruntea patriei că așa trebuie să fie! **Moș Ion Roată:** Voi în frunte? Da, sigur, sunteți în frunte. Dar nu-ți fie cu supărare, boierule! Pentru că tot ai grăit cu limba dumitale cea delicată cuvântul „țară”, aș vrea să știu și eu atâtica: de unde se trage voroava aiasta?

Boierul 2: Păi cum se poate să nu știi?

Moș Ion Roată: Iaca nu știu! Că n-am apucat a umbla la școlile cele înalte și luminate și nici a întâlni prea mulți oameni cu carte cum ești domnia ta!

Boierul 1: Moș Ioane, dumneata nu știi latinește, limba străbunilor noștri de la Roma! „Țară” vine de la cuvântul latin „terra”, care înseamnă pământ!

Moș Ion Roată: Așaaa! Ia uitate, boierule, muream prost fără să știu. Dar acum că știu, tot nu mă dumiresc...

Boierul 2: Aiasta-i altceva, că nu pricepi. Nu te ajută minte așa pace!

Moș Ion Roată: Ar fi dar că țară înseamnă pământ. Atunci locuitorii țării sunt țăranii, adică pământeni, cei care sunt de la pământuri și pământurile sunt ale lor. Când acolo, vai și amar, pământurile doar le muncim că rodul este al vostru , ca și pământurile. Cum vine asta, boierule?

Boierul 2: (*nu răspunde*)

Moș Ion Roată: Dar „patrie” tot din latinească purcede?

Boierul 2: Aproape tot ce rostim , de acolo vine. Cuvântul „patrie” vine de la „pater”, ce înseamnă „tată”!

Moș Ion Roată: Asta e bine. Ar însemna că patria trebuie să fie tată bun și mamă bună pentru toți fiii ei. Când acolo, pentru voi boierii e mamă, pentru noi, țăranii, e ciumă.

Boierul 2: (*încet*) Hait! Țăranul aista e un drac și jumătate. Ia să-mi văd de ale mele, că mi-am găsit beleaua cu el. Mă face de ocară lumii și mă mai scoate și dator. (*dă să plece*)

Moș Ion Roată: Stai, boierule, unde te duci? Că mă lași prost în mijlocul drumului. Hai să ne talmăcim. Nu ai vorbit dumneata despre unire? Stai ,că unirea bate la ușă!

Boierul 2: Ce mai poștești de la mine? Că v-am spus destule!

Moș Ion Roată: Păi, ce să mai poftesc? Ziseși că voi boierii sunteți în fruntea țării și că așa se cade să fie. Dar eu zic: de ce se cade așa? Ce fapte mari ați făcut ca să meritați acest lucru?
(*lumină acolo unde sunt fetele*)

Gabi: Atunci l-a cunoscut colonelul Alexandru Ioan Cuza pe moș Ion. A dat mâna prietenește cu el.

Andreea: Dar cu boierul cum a rămas? A răspuns la întrebare?

Gabi: Nu a mai avut cuvinte, pentru că moș Ion i-a demonstrat faptul că boierii sunt doar buni de gură . pe când tot greu îl duc țăranii.

Bianca: Eu am citit că atunci a strigat moș Ion Roată că steagul Unirii îl va purta tot talpa țării , înălțându-l ca un cântec fără asemănare , fremătat de codru pe limba frunzelor, murmurat de ape, păstrat de oameni în inima lor , bucuroși că a sosit ceasul cel mare al împlinirii visului sublim .

Ana: Frumoasă istorioară! Mi-a plăcut Moș Ion Roată pentru că avea o înțelepciune izvorâtă din și mai marea înțelepciune a poporului.

Anamaria: Au trecut apoi câțiva ani. Într-o zi trecea Cuza spre București și s-a oprit în Adjud unde lumea l-a întâmpinat ca pe un domnitor ce era.

Bianca: Printre cei care se înghesuiau, se zări o hârtie fâlfâind pe deasupra capetelor, în vârful unei prăjini. Domnitorul, înțelegând că trebuie să fie vreun suflet necăjit, a făcut semn să i se deschidă calea.

(se întunecă locul unde sunt fetele și apar Cuza și moș Ion Roată)

Moș Ion Roată (2): (*cade în genunchi , sărutând mâna domnitorului*)

Cuza: He, he! Moș Ion Roată, prietenul și tovarășul meu vechi din Divanul ad-hoc! Lucru negândit! Ridică-te, Moș Ioane, și spune-mi fără sfială ce durere ai? Ți-a făcut cineva vreun neajuns?

Moș Ion Roată (2): (*plângând, întinde hârtia*)

Cuza: (*ia hârtia, se uită și vede scris mult, zice blând*): Spune-mi, Moș Ioane, din gură ce ai de spus, că mai bine am să înțeleg!

Moș Ion Roată (2): Luminarea-voastră! De când cu păcatul cel de ad-hoc n-am mai avut zi bună cu megieșul meu, stăpânul unei moșii foarte mari. Amarnic m-a lovit în avere și în cinste! De cum am ajuns acasă, goană și prigoană pe capul meu, din partea boierului. Întâi a pus feciorii boierești să-mi caute pricină ca să mă aducă la sapă de lemn. Mi-au mânat vitișoarele mele măcar un pas pe moșia boierească și, sub cuvânt că au făcut stricăciune, mi le-au ucis. Azi împușcă porcii, mâine vacile și boii, poimâine căișorii... Îți poți închipui, Măria-Ta, ce urgie grozavă era pe capul meu! Văzând eu că nu încetează cu jafurile, m-am dus la boier să mă jeluiesc. Dar boierul, în loc de cuvânt bun, m-a scuipat în obraz, de față cu slugile și cu alți oameni. A căzut cerul pe mine de rușine..

Cuza: Te-am ascultat cu atenție, Moș Ioane. Uite, ține acest mic dar de la mine și întâmpină-ți nevoia de azi pe mâine, cum te-a lumina Cel – de – sus ! Iar pe boier lasă-l în judecata lui Dumnezeu, căci El nu bate cu ciomagul

Moș Ion Roată (2): (*sărutând mâna*) Dar cu rușinea ce mi-a făcut, cum rămâne, Măria-Ta?

Cuza: Cu rușinea, iaca așa rămâne, Moș Ioane... (îl sărută pe obraji) Du-te și spune sătenilor că, pe unde te-a scuipat boierul, te-a sărutat domnitorul țării și ți-a șters rușinea.

(scena unde sunt fetele lucrând)

Cristina: Vorbeam noi la început că domnitorul Alexandru Ioan Cuza îi prețuia pe oameni nu după ceea ce erau : boieri, târgoveți sau țărani, ci după omenia lor. De aceea se îmbrăca adesea în haine simple și pornea prin țară. Într-o zi ajunse la Vaslui, îmbrăcat în pelerină de negustor, iar pe dedesubt avea haine domnești.

Anamaria: Știu și eu povestea. Văzu un boier care se răstea la un țăran și-l îmbrâncea și-l lovea ca să se așeze în fața lui în genunchi.

(apar în prim plan Cuza și boierul 1)

Cuza: Ce s-a întâmplat, boierule?

Boierul 1: Țăranul nu s-a dat din calea mea

Cuza: Și de ce vrei să stea în genunchi?

Boierul 1 : Iac-așa! Pentru că vreau să-mi simtă puterea!

Cuza: *(se dezbracă de pelerină)*

Boierul 1 : *(îngenunchează)* Iertare, Măria-Ta!

Cuza: Nu mie să-mi ceri iertare, boierule, ci acestui om pe care l-ai umilit. El este un țăran, împreună cu frații lui muncesc din zori până-n amurg acest pământ pentru ca voi, boierii, să vă-nfruptați din roadele muncii lor.

Boierul 1 : Cum să îngenunchez în fața țăranului?

Cuza: Ba să-i săruți și mâna, boierule. Mâna lui aspră de muncă, pe care trebuie să o respecti.!

(prim – plan fetele)

Andreea: Fetelor, eu zic să mai lăsăm poveștile și să cântăm un cântec ori să jucăm o horă!

Bianca: Ideea ta e foarte bună, dar cântec mai potrivit ca „Hora Unirii” pe versurile poetului Vasile Alecsandri nu cred că există..

Gabi: Haideți să cântăm și să jucăm!

(Fetele cântă și dansează „Hora Unirii”. Li se alătură și băieții)

CAPITOLUL AL IV-LEA

Serabare de 8 Martie – ziua mamei

Draga mea mamică

Personaje: Iarna, Primăvara, Ciocănițoarea, Furnica, Greierele, Mormăilă, Ghiocelul, Soarele , Fluturile ,Laleaua ,Narcisa,Vioreaua și Mărțișorul

Prezentatorul:

Bun sosit, iubite mame
La a noastră sărbătoare!
Si voi tati, fiti fericiți
Cu emotii ne priviti!
Noi multe am invatat
Și cu drag v-am asteptat
Cantece si poezii
Am repetat zi de zi.
Vrem acum sa ne-ascultati
Si sa ne aplaudati.

Ger, zapada, tot s-a dus,
Verde-i jos, senin e sus
Primavara vine, vine,
Peste tot e cald si bine.
Crângu-i plin de floricele,
Vin cocori si rândunele.

Ce se-aude ? Ce să fie?
Parcă este gălăgie!
Cineva e la intrare,
Cine, cine este oare?

(Intră Iarna presărând fulgișori de nea și în urma ei copiii cu sania)

Copilul 1:

Iarna blajină a rămas de astă toamnă
Presărând cu fulgi prin aer.
Și-a întins din zare-n zare
Pânza ei strălucitoare,
Dar aș vrea să plece-acum.

Copilul 2:

Of! Primăvară! Primăvară!
Ia zăpada de pe coastă
Să răsară floricele și să cânte păsărele

Copilul 3:

Primăvara e pe drum
Voi un simțiți că bate vânt de primăvară
Blând și dulce peste țară

Copilul 4 :

Timpul trece parcă zboară.
Iată, am ieșit din iarnă!
Se-ntorc rândunelele,
Vin în stoluri berzele,
Cucu-și strigă numele
Prin toate pădurile,
Iar privighetoarea cântă
Toată lumea să audă
Că s-adus iarna cea grea
Și-a venit primăvara.

(Intră Primăvara și presară flori în timp ce un copil recită)

Copilul 5:

Pajiștile-s pregătite
După zile mohorâte,
Livezile rîd sub soare ,
Natura e-n sărbătoare.

Iarna (*vine în fața scenei amenințător cu bagheta spre copii*): Nu mă sperie pe mine vântul călduț de primăvară. Sunt stăpână aici și un voi pleca în grabă. Frumusețea și strălucirea mea un are seamăn.

Primăvara: Eu sunt mai tânără și mai frumoasă. Pe mine mă mângâie soarele cu razele lui călduțe și luminoase.

Iarna: Eu, deși am inima de gheață, le țin de cald semănăturilor. Le învelesc cu covoare albe și moi de nea.

Primăvara: Eu trezesc la viață întreaga natură. Aici flori, dincolo verdeață, pomi în floare, zumzet de albine, ciripit de păsărele. Ogoarele răsună de duduitul tractoarelor.

Iarna: Eu le pregătesc copiilor cele mai multe bucurii: zăpadă pentru schi, gheață pentru patinaj, pârtie pentru săniuș. Le aduc vacanța cu brad împodobit cu jucării.

Copilul 2: E adevărat că ne aduci multe bucurii, dar ne-am cam săturat de ger.

Iarna: Voi vreți să plec, dar cine vă va mai desena flori de gheață pe geamuri, cine vă va mai cerne zăpadă să vă dați cu săniuțele. Nu demult spuneți că mă iubiți RĂILOR

(supărată, iarna se retrage)

Ciocănitoarea: *(bate la ușă)*: Cioc, cioc! Furnicuță, ești acasă?

Furnica *(iese din spatele ușii improvizate)*: Da poftim, chiar stau la masă. Dar ce vânt te aduce aici?

Cioăcanitoarea: Ghici!

Furnica: Nu sunt tare la ghicit, spune-mi hai, de ce-ai venit?

Ciocănitoarea: Veste bună, draga mea, a plecat iarna cea grea!

Furnica: Ei, vorbe de ciocănitoare!

Ciocănitoarea: Când te-am mai mințit eu oare? Uite, câmpul tot în loare și pe cer e-așa un soare...

Soarele: *(intră făcând ocolul scenei apoi se așează lângă primăvară)*

Eu sunt mărețul soare,

Și vin cu primăvara.

M-arăt în toată țara

La cei ce iubesc.

Greierașul: *(intră zăngănind la chitară)* Cri! cri! cri! eu am ghici! Primăvara a venit!

Ciocănitoarea: Ești un greieraș isteț.

Furnica: Și un mândru cântăreț.

Greierașul:

Cri! cri! cri! ce bine-mi pare

Că-i frumos e cald e soare

Să-mi strunesc vioara mea

Ca să cânt voios cu ea .

Furnica:

Stai puțin și un cânta ...

Aș dansa și eu cu voi,
Căci sunt dansator de soi
Printre flori eu zi de zi
Dansez vesel prin câmpii.

Mormăilă: (*iese din spatele ușii întinzându-se*)

Ei, ce-i asta, cine m-a trezit ?
Spuneți iute cine a îndrăznit ?
Vreau să dormmm sunt obosit, nu vedeți cum am slăbit?
Mor, mor, mor mi-e somn de pic
N-am dormit decât un pic

Furnica și ciocănitorea: Toată iarna-ai sforăit și mai spui că n-ai dormit ?

Greierașul:

Lasă somnul fii voios ,
Că acum e timp frumos

Mormăilă:

Ce vorbești, așa să fie?
Uf! Ce dor mi-a fost de soare!
Dar, ia spuneți, oare știți
Cine-i cel care vestește
Primăvara când sosește?

Ciocănitorea: Cine-i cel care vestește Primăvara când sosește?

Furnica: Am ghicit! E mititel și îl cheamă ghiocel !

Ghiocelul (*se ridică în picioare din stând ghemuit*):

Am sosit, sunt Ghiocelul,
Mică și plăpândă floare,
Eu înfrunt iarna și gerul
Și chem razele de soare.

Greierașul:

Bine-ai venit din nou la noi,
Prieten ghiocel,
Că ne-ai adus miros de flori
Și cucul prin zăvoi!

Ghiocelul:

Eu mă duc acum la ușa
Florilor și bat ușor
Au dormit destul o iarnă
Să le scol din somnul lor.

Primăvara:

Te voi îsoți și eu !
(Florile din spatele usii pe rand)

Laleaua:

Bună dimineța, Primăvară!
Bine-ai venit din nou la noi,
Tu care-aduci lumină-n țară
Și viață-ntregului zăvoi!

Vioreaua:

Te așteptam cu-atâta bucurie
Și nerăbdare ca să vii
Primăvară, ești zâmbet ce ne-mbie
Să ieșim din case și flori și copii!

Narcisa:

Primăvară, primăvară
Ai sosit la noi în țară!
Te rugăm să nu mai pleci,
Să rămâi aici pe veci,
Că de iarna grea ce-a fost
Ne-am săturat rău de tot !

Primăvara:

Eu vă pun că sunt frumoasă
Chiar de par lăudăroasă.
Dar să știți că în vechime
Anul începea cu mine.
Pentru voi eu am venit,
Cu soare cald v-am dăruit

Să fac ziua ușor să treacă
Să aveți mult timp de joacă.

Greierașul:

Haideți toți la joacă-acum
Zburdați vesel pe afară
Semn v-aduc că a sosit
Mult dorita primăvară!

VINE, VINE PRIMĂVARA ! (se cântă și dansează în cerc și în perechi)

Vine vine primăvara

Se așterne-n toată țara

Floricele pe câmpii

Hai să le-adunăm copii

Crește, crește iarba verde

Cicârlia-n nori se pierde

Haideți s-ascultăm copii

Al ei cântec din câmpii

Cucul, cucul strigă tare

Pitpalacu-n luncă sare

Micii zburdă pe câmpii

Haideți să-i vedem copii

INFLORESC GRADINILE:

Înfloresc grădinile

Ceru-i ca oglinda

Prin livezi albinele

Au pornit colinda

Cântă ciocârlile

Imn de veselie

Fluturii cu miile

Joacă pe câmpie

Joacă fete și băieți

Hora-n bățătură

Ah de ce n-am zece vieți --bis

Să te cânt natură ---bis

(Sunt opriți din dans de către Mărțișor)

Mărțișorul:

M-ați recunoscut, desigur!

Sunt doritul mărțișor

Ce împart cu bucurie

O podoabă tuturor.

Prezentatorul :

Drag mărțișor, bine-ai venit!

Venirea ta ne-a amintit

Cu cât drag am făurit
Un mic cadou un mărtişor
Mamelor de ziua lor.

Greieraşul:

Vai cum era ca să uitaţi
Tocmai de măicuţa care
De la primul pas al tău
Te păzeşte de cei rău,
Te iubeşte şi te ceartă,
Te învaţă şi te iartă !

In continuare se pot recita poezii pentru mama .

Mama... doar mama!

Personaje:

Băiatul	Cenuşăreasa
Fata (sora lui)	Fulguşor – puişor
Mama	Mama lui Fulguşor
Capra	Copilul 1
Iedul mare	Copilul 2
Iedul mijlociu	Copilul 3
Iedul cel mic	Copilul 4
Scufiţa – Roşie	Copilul 5
Marco (din „De la Apenini la Anzi)	Copilul 6
Mama lui Marco	Copilul 7
Nică (Ion Creangă)	Lizuca
Fetiţa cu chibriturile	Hansel
Albă ca Zăpada	Gretel

(O cameră cu o masă și un scaun. O fată învață la masă, iar băiatul se joacă pe jos, cu o mașinuță, făcând mare gălăgie. În jur, multe jucării aruncate...)

Fata: „Mamă, azi e ziua ta,

Ziua de 8 Martie,

Ți-am adus și eu ceva,

Ți-am adus o carte.

E o carte...”

Măi, frățioare, vrei, te rog, să nu mai faci atâta gălăgie? Nu vezi că am de învățat?

Băiatul: Ce tot înveți atâta? Toată ziua, bună-ziuă, învățat, ia mai lasă-mă în pace! Mai bine te-ai juca cu mine!

Fata: Nu pot! Trebuie să învăț poezia pentru serbarea de 8 Martie! Tu nu ai nimic de învățat?

Băiatul: Ba da, mi-a dat și mie învățătoarea ceva, dar am pierdut hârtia! Mie și-așa nu-mi plac poeziile!

Mama: *(intră în cameră)* Copii, mâncarea e gata! Duceți-vă să vă spălați pe mâini și haideți să puneți tacâmurile!....., să-ți strângi jucăriile, că ne împiedicăm de ele! *(iese)*

Băiatul: *(strâmbându-se după ea)* Of, ce mă enervează cu ordinele ei! Spălat, curat, aranjat... niciodată nu mă lasă să fac ce vreau!

Fata: Nu e frumos să vorbești așa, doar e mama noastră! Ea ne-a dat viață, ne îngrijește, își face mereu griji pentru noi!

Băiatul: Da, bine, veșnica teorie!

Mama: *(se aude din culise)* Ce faceți, veniți odată?

Fata și băiatul: *(în cor, fata cu voioșie, băiatul, fără chef)* Imediat, imediat!

*

(Deodată, se aude un bubuit. Se pornește o furtună, cu vânt și vuiet puternic)

Fata: Ce se aude? Ce se întâmplă?

(se strâng în brațe, se ghemuiesc, în timp ce sunt luate masa, scaunul și jucăriile de pe scenă, iar în locul lor se aduc doi copaci)

Băiatul: Mi-e rău, mă doare capul! Ce amețit sunt! Mamaaa! *(după ce se ghemuiește în brațele surorii)*
Surioară, tu știi cumva ce s-a întâmplat? Unde ne aflăm?

Fata: Nu știu. Unde e masa cu scaunul unde învățam? Unde e mama? Mamaaa!

Băiatul: Și jucăriile mele au dispărut! Mi-e frică!

Fata: Stai liniștit! Uite, vine cineva! Să ne ascundem!

*

(se apropie o capră cu cei trei iezi)

Capra: Deci, iezișorii mei, eu plec în pădure după mâncare. Voi să stați cuminți și să nu deschideți ușa decât când veți auzi glasul meu:

Trei iezi, cucuieți,
Ușa mamei descuieți,
Că mama v-aduce vouă
Drob de sare în spinare,
Mălăieș în călcăieș.
Ați înțeles?

Iezii: (în cor) Da, mamă!

(Capra pleacă. Băiatul și fata ies de după copac.)

Fata: Hei, cine sunteți voi?

Iedul cel mare: Noi suntem ieziul lui Creangă. Dar voi?

Fata: Noi suntem și

Iedul mijlociu: N-am auzit de voi! Din ce poveste sunteți?

Băiatul: Poveste?! Ce poveste?!

Iedul cel mare: Nu știți unde ne aflăm? În Împărăția Basmelor!

Băiatul: Surioară, precis visăm!

Iedul cel mic: Frățiorilor, mama a plecat, haideți în casă și să încuiem ușa!

Iedul mijlociu: Ei, tu chiar crezi că suntem în pericol? Eu nu cred! Haideți la joacă!

(pleacă, în fugă, cu iedul cel mare, cel mic alergând după ei)

Iedul cel mic: Stați, unde fugiți?

Băiatul: Îmi plac ieziul cei mari! Sunt tare șmecheri!

*

(apare Scufița - Roșie)

Fata: Bună ziua, nu cumva ești Scufița - Roșie?

Scufița – Roșie: Bună ziua! Da, sunt Scufița -Roșie și mă duc la bunicuța cu ceva de mâncare.

Fata: Ai grijă prin pădure, să nu te oprești cu nimeni străin!

Scufița – Roșie: Ei, și voi? La fel mi-a zis și mama. Cu voi m-am oprit și ce, am pățit ceva?

Fata: Dar unii pot fi răi, cu gânduri ascunse!

Scufița – Roșie: Bine, bine, la revedere!

Băiatul: Îmi place de ea, să știi, e foarte curajoasă!

*

(apare Marco, din povestirea „De la Apenini la Anzi”)

Marco: Bună ziua! Nu știți, mai e mult până în port?

Băiatul: Ce port? Tu cine ești?

Marco: Eu sunt Marco, din cartea lui Edmondo de Amicis și plec în Argentina, cu vaporul, să-mi caut mama. Eu, tatăl și fraților mei nu mai știm nimic de ea. A plecat să muncească și ne e tare dor. Am plecat, mă grăbesc!

Fata: Ce băiat grijuliu! Se vede că îți iubește tare mult mama!

*

(intră Lizuca, puțin speriată)

Lizuca: *(strigând)* Patrocle! Patrocle!

Fata: Bună! Ești Lizuca din „Dumbrava minunată”, nu?

Lizuca: Da, de unde știți? Nu l-ați văzut pe cățelul meu, Patrocle?

Fata: Nu, ne pare rău! Dar unde te duci?

Lizuca: Știți, eu nu am mamă...a murit! Tatăl meu s-a recăsătorit, dar mama mea vitregă nu mă iubește defel... Ce să fac? Plec la bunici, doar ei mă iubesc! Va fi trist tata când va afla...dar acum e plecat cu afaceri! Asta e! Am plecat! Patrocle!

*

(apare Nică, din „Amintiri din copilărie”, fluierând.)

Nică: Hei, salut, ce faceți?

Fata: Căutăm drumul spre casă!

Nică: Și eu spre râu! Ha, ha!

Băiatul: Dar cine ești?

Nică: Sunt Nică, zis Creangă.

Fata: Ți-a dat voie mama? Pe noi nu ne lasă singuri!

Nică: Am fugit de-acasă. Mi-a dat mama o groază de treburi de făcut, dar lasă, că-i trece ei! Am plecat la scaldat, că e așa de cald, încât se scaldă și găinile pe uscat! Salut!

Băiatul: Ce simpatic e! Hai și noi la râu!

*

(apare fetița cu chibriturile din povestea lui Andersen; aprinde un chibrit, să se încălzească)

Băiatul: Ia uite, asta îngheață de frig și Nică murea de cald!

Fata: Taci, suntem în altă poveste acum! Tu ești cumva fetița cu chibriturile?

Fetița cu chibriturile: Da. N-am casă, n-am masă, căci mama a murit și am rămas orfană! Ce să mă fac? Mi-e foame, mi-e frig și n-am decât această cutie cu chibrituri să mă încălzesc! Am plecat, poate găsesc pe cineva milos în drumul meu!

Fata: Sărăcuța, ce rău îmi pare de ea! Dar n-avem cum s-o ajutăm! Nu e din lumea noastră!

*

Băiatul: Hei, uite pe cineva! Ce speriată este!

(intră în scenă Albă ca Zăpada, cu o figură speriată și foarte grăbită)

Albă ca Zăpada: Copii, ajutați-mă, vă rog! Sunt Albă ca Zăpada și mama mea vitregă vrea să mă omoare! Noroc că vânătorului i-a fost milă de mine și m-a lăsat să plec! Ce mă fac?

Fata: Du-te înainte! În pădure o să găsești căsuța piticilor! La revedere! Ai grijă de tine!

*

(apare Fulgușor, un puișor)

Fulgușor: Piu, piu, ce faceți?

Băiatul: Tu cine ești?

Fulgușor: Sunt puișorul Fulgușor. Am plecat la plimbare. Mama mi-a zis să nu mă îndepărtez, că vine vulpea. N-am văzut niciodată o vulpe! Sunt chiar curios!

Fata: Ar trebui s-o ascuți pe mama!

Băiatul: Surioară, ce tot te bagi? Lasă-l în pace! Nu vezi că e curajos și tare curios?

Fulgușor: Am plecat! Ceau!

*

(intră Hansel și Gretel, ținându-se de mână)

Gretel: Bună ziua! Cine sunteți?

Băiatul: Eu sunt, iar ea e sora mea, dar voi?

Hansel: Bună, eu sunt Hansel, iar ea e sora mea, Gretel. Și voi v-ați rătăcit?

Fata: Cam așa ceva... voi pe cine căutați?

Gretel: Vrem să ajungem acasă, în siguranță. Tata ne-a părăsit în pădure și degeaba am marcat noi drumul cu firimituri de pâine, că păsărelele le-au mâncat pe toate! Ce ne facem? De ce oare ne-a părăsit tata? Măcar el ne iubea! Hai, Hansel, să căutăm mai departe! La revedere!

*

(vine Cenușăreasa, cam tristă)

Cenușăreasa: Bună!

Fata: Bună, cine ești tu?

Cenușăreasa: Eu sunt Cenușăreasa! Mă scuzați, nu prea am timp de vorbă, căci mama vitregă și surorile mele mi-au dat tare mult de lucru! Nimeni nu mă iubește! Vedeți ce înseamnă să n-ai mamă? A mea a murit. Ce triști sunt copiii fără mamă! Am plecat, mă grăbesc să termin treaba!

Băiatul: Săraca Cenușăreasă!

*

(apare capra, dar însoțită doar de iedul cel mic; sunt triști)

Băiatul: Hei, uite iezișorii! Ce mai faceți? Unde sunt ieziile cei mari?

Capra: Băieții mei mai mari nu mai sunt! Nu m-au ascultat și au deschis ușa lupului, care i-a mâncat într-o clipă! Numai el mi-a mai rămas! M-am răzbunat pe lup, dar ce folos? Iezișorii mei... Voi să ascultați de mama voastră!

Fata: Vezi ce-au pățit ieziile mai mari? Ce zici acum? Mai sunt șmecheri?

*

(intră Scufița-Roșie, puțin tristă, rușinată)

Scufița-Roșie: Ați avut dreptate! N-am ascultat-o nici pe mama, nici pe voi și m-a înghițit lupul, și pe mine și pe bunica mea. Noroc că vânătorul ne-a salvat și l-a omorât pe lup. De-acum înainte o s-o ascult întotdeauna pe mama. La fel să faceți și voi!

*

(intră Marco, însoțit de mama lui)

Marco: Prieteni, eu sunt, Marco! Uitați, am găsit-o pe mama!

Mama lui Marco: Da, băiatul meu cel curajos m-a găsit în ultimul moment! Prin câte peripeții a trecut! Îi voi fi veșnic recunoscătoare. Ce fericite trebuie să fie mamele ce au astfel de copii! Am plecat, ne grăbim acasă!

*

(vine Lizuca, veselă)

Lizuca: Bună! Tot aici sunteți?

Fata: Ai găsit casa bunicilor?

Lizuca: Da, acum sunt fericită! Tata mă lasă să locuiesc la ei! Eu și Patrocle vom trăi minunat acolo, iar tata va veni mereu să mă vadă! Voi, dacă aveți mamă, iubiți-o, căci copiii ce au mame adevărate sunt cei mai fericiți din lumea aceasta!

*

(apare, din nou, Nică, necăjit)

Nică: Prieteni, ce mai faceți?

Băiatul: Hei, cum a fost la scăldat?

Nică: Ei, m-a prins mama c-am fugit de acasă și a venit la râu. Mi-a luat toate hainele și m-a lăsat golpușcă! De-abia am ajuns acasă, ascunzându-mă de ochii lumii! Data viitoare, o voi asculta, la fel să faceți și voi!

*

(intră Albă ca Zăpada)

Albă ca Zăpada: Ce bine că vă văd! Vroiam să vă mulțumesc că mi-ați spus de căsuța piticilor. Mă iubesc așa de mult! Am trecut eu prin multe întâmplări, dar acum mi-am găsit alesul inimii și

sunt fericită! Ați auzit ce-a pățit fetița cu chibriturile? A fost găsită moartă, a doua zi dimineață, înghețată de frig! Bucurați-vă că aveți o mamă ce vă îngrijește! Respectați-o!

*

(apare puișorul Fulgușor, spășit)

Fulgușor: Bună, prieteni! Uitați, ea e mama mea!

Mama lui Fulgușor: Da, dacă ați ști ce era să pățească Fulgușor! L-a prins vulpea și, cu chiu cu vai, a scăpat!

Fulgușor: Iartă-mă, mamă, că nu te-am ascultat! Nu se va mai întâmpla! Voi să nu faceți ca mine!

*

(intră din nou Hansel și Gretel)

Fata: Ei, Hansel și Gretel, ati gasit casa părinților?

Hansel: Da, acum suntem bine! Tata ne-a părăsit, pentru că nu mai aveau părinții noștri cu ce să ne țină, eram prea săraci! Dar mama noastră era cea rea, ea l-a convins! Acum, Dumnezeu a pedepsit-o și a murit, iar noi suntem fericiți alături de tatăl nostru! Ce bine e de copiii care au mame care îi iubesc și îi îngrijesc!

*

(intră Cenușăreasa, fericită)

Cenușăreasa: Vă căutam, doream să vă spun ce fericită sunt! Am scăpat de mama și surorile vitrege! M-am măritat cu prințul meu cel drag! Iubiți-o pe mama voastră, căci nimeni nu e ca mama!

*

(se iscă, din nou, vântul cel puternic...cei doi se îmbrățișează, strâns, în timp ce se aduc masa, scaunul, jucăriile și sunt luați pomii din scenă...intră mama copiilor)

Mama: Măi copii, veniți sau nu la masă?

Băiatul și fata: *(împreună, în timp ce fug la ea și o îmbrățișează)* Mamă!

Băiatul: Mamă, ce dor mi-a fost de tine! Iartă-mă, mamă, că te-am supărat! Niciodată nu se va mai întâmpla!

Mama: Dragii mei, ce-ați pățit? Aveți cumva febră? N-am lipsit din cameră decât câteva minute!

*

(se aude soneria și intră copiii, prietenii băiatului)

Copilul 1: Sărutmâna, tanti! Îl lăsați pesă vină afară? Vrem să repetăm pentru serbare!

Copilul 2: Mâine avem repetiția generală la școală!

Copilul 3: Da, și vrem să nu ne încurcăm la poezii!

Copilul 4: D-na învățătoare a muncit să ne pregătească și nu vrem să o necăjim!

Copilul 5: Da, mama mea va fi fericită să mă vadă pe scenă, vorbind pentru ea!

Copilul 6: Mamele noastre sunt cele mai dragi ființe din lume și trebuie să le ascultăm!

Copilul 7: Ce ziceți, îl lăsați să mergem afară să repetăm?

Mama: Dacă el vrea!

Băiatul: Da, mamă, vreau. Îți mulțumesc din suflet! Prieteni, strâng jucăriile, pregătesc masa, mănânc și apoi vin! Așteptați-mă!

Copiii: Bine, te așteptăm!

Fata: O, ce schimbare! Se pare că Împărăția Basmelor e o țară minunată!

Mama: Care Împărăție a Basmelor?

Fata: Lasă, mamă, o să-ți povestesc după masă! Haideți să mâncăm, ne e tare foame!

(ies din scenă, îmbrățișati și se trage cortina)

CAPITOLUL AL V-LEA

Serbarea de sfârșit de an școlar

CĂLĂTORIE ÎN TIMP

Personaje: povestitor, fetița, zâna, învățătoarea, copiii, tatăl.

Povestitor: Povestea noastră începe cu *A fost odată*A fost odată... ca întotdeauna, ca peste tot, o fetiță în clasa a IV-a. Nu se poate spune că nu-i era dragă școala...dar grozav îi mai plăcea să se plângă....

(în spatele lui, o fetiță la birou, cu cărți și caiete pe masă)

Fetița: Uite! Proiectul pentru științe...neterminat!...Acum îmi fac tema la matematică, mai am și trei probleme de lucrat în plus... la română am de făcut povestirea...și de citit despre Eminescu,...la istorie de învățat războaiele mondiale, la geografie de colorat o hartă!.... Știți ceva? M-am săturat! M-am săturat de școală! La ce e bună atâta școală? La ce ? (*pune capul pe masa și doarme*)

Povestitor: Și așa, supărată pe școală,... fetița a adormit! Deodată...

(*zgomot de vrajă – apare o zână*)

Fetița: Ci-cine ești tu?

Zâna: Eu sunt zâna din visele tale.

Fetița: Minunat, ex-tra-or-di-nar! Mă duci în împărăția prințelor?

Zâna: A, nu! Am să te duc în altă călătorie.

Fetița: Unde, unde, unde?

Zâna: Ai să vezi! E vorba despre o călătorie în timp!

(apare în scenă o fetiță îmbrăcată de școală, cu codițe, cu ghiozdan în spate)

Fetița: Cine este fetița aceasta?

Zâna: Ești tu, în prima zi de școală!

(Zâna o vrăjește – sunet de vrajă – În sală intră grupul de copii al clasei I cu abecedarele în mână. Se așează în fața spectatorilor.)

Fetița: Și ei cine sunt?

Zâna: Colegii tăi de clasă.

Fetița: Și ei ce caută în visul meu?

Zâna: Ei își deapănă povestea...alături de a ta...Dar ei nu se plâng! Din contră. Școala pentru ei e o plăcere și o sursă nesecată de comori.

Fetița: Și , și ...ei ce zic?

Zâna: Vrei să-i auzi? *(fetița încuviințează din cap)*

Copiii (în cor): Alfabetul este bun

Că ne-nvață toate.

A - e apa cu săpun!

B – e bunătate.

M – e muncă, Z – e zel.

V – e voioșie

Alfabetul, doar Viorel

În alt fel îl știe:

A – absența pentru el

Și nemotivată.

B – bomboana caramel.

C – e ciocolată.

F- fondante-ar însemna

P – ghiciți? – praline

Și așa cum va urma:

S – sunt savarine.

De la A pana la Zet

Pentru el - se știe –

E întregul alfabet

O cofetărie.

Fetița: Într-adevăr, clasa I ne-a lăsat în urmă multe amintiri frumoase și cea mai de preț comoară pentru un elev: scrisul frumos și cititul. Privind în urmă totul mi se pare acum atât de simplu și frumos!!!

Zâna: Apoi în clasa a doua, alt învățător... îți amintești?

Fetița: ... înalt ca bradul, bun sportiv, cu ochi scăpărători și fermitate în glas... părea că se cutremură munții când vorbea și ne învăța. Și totuși... ne-am distrat și în clasa a doua...

(intră în scenă un copil îmbrăcat în training și fluier. Intră în pas de marș, urmat de copii. Se așează la catedră și începe ascultatul...)

Învățătorul: Floricel, de unde vine ploaia?

Copilul: Din al nouălea cer!

Învățătorul: De unde vin primii fulgi de zăpada?

Copilul: Din al nouălea cer!

Învățătorul: De unde vine grindina?

Copilul: Tot din al nouălea cer!

Învățătorul: Se vede că ești un copil tare fericit! Stai jos! Suficient!

Zâna: Domnul învățător v-a învățat exact la timpul potrivit ceea ce înseamnă să fi disciplinat. Viața fără disciplină e ca ziua fără soare! Dacă elevii nu s-ar plânge atât de mult și ar fii cu ochii deschiși la lecțiile de viață pe care le primesc în școală, timpul petrecut aici nu li s-ar mai părea o corvoadă, din contră o plăcere!

Fetița: Într-adevăr! Disciplina învățată în clasa a II-a nu m-a părăsit nici acum! Până azi nu am realizat adevărata însemnătate a ei! Îți mulțumesc!

Zâna: Ei... a trecut și clasa a II-a; nici n-ai simțit! Și toamna v-a adus în dar un nou an școlar... și o nouă domnișoară învățătoare. Ia să vedem, ce îți mai amintești de clasa a III-a?

Fetița: O... multe lucruri noi am avut de învățat. Dar îmi amintesc cu plăcere că am început să citesc cu drag. Și totuși... a existat o problemă.

Zâna: Care?

Fetița: Cum? Nu știi? Sperietoarea de copii... GRAMATICA!!!

(copii așteaptă în bănci, cumiți. Intră dra învățătoare cu un teanc de fișe de lucru)

Dra: (*împărțind fișele de lucru*): Vă rog să lucrați ÎN CEA MAI DEPLINĂ LINIE...aceste fișe la limba română!(*se așează la catedră și completează condica. Copiii lucrează. După un timp se ridică, strânge fișele și dintr-o privire observă toate greșelile*) Din nou aceeași poveste: iar ați confundat SUBIECTUL cu...

Copiii: ...SUBSTANTIVUL.

Dra: și PRONUMELE cu...

Copiii: ...PREDICATUL.

Fetița: Și iar și iar, ne-a pus domnișoara să repetăm poezia ca la grădiniță...

Copiii (*în cor*): **Ține locul unui nume**

Și se numește...PRONUME!

(apoi pe degete enumeră persoanele pronumelui: EU, TU EL/EA, NOI, VOI EI/ELE)

În orice propoziție

El este împărat.

Nu poate să lipsească

Și-i zicem...PREDICAT!!!

Zâna:(*zâmbind*) Dacă nu vei uita aceste mici secrete și dacă le vei folosi în continuare, vei vedea cum gramatica se va transforma pentru tine din zgripturoaică, în Zâna cea Bună.

Fetița: Voi încerca să împart și altor copii aceste mici comori pentru a le face și lor viața mai ușoară.

Zâna: E timpul să ne apropiem de prezent! Sunt sigură că mai sunt și în acest an, lucruri nedescoperite încă.

Fetița: Da, În clasa a IV-a a fost mai greu...ni s-a pretins mai mult, dar timpul a trecut ușor... ceea ce înseamnă că a fost frumos!

(*În timp ce zâna vorbește cu fetița, intră în scenă copiii de clasa a patra. O fată joacă rolul învățătoarei*)

Învățătoarea: Scoateți o foaie de hârtie și scrieți o compunere cu titlul „O vizită la bunici”, respectând părțile unei compuneri și folosind imagini vizuale și comparații. (*Învățătoarea așteaptă un moment.*)

Ionel: Am terminat, doamna învățătoare!

Învățătoarea: Cum așa, Ionele? Atât de repede? Ia citește ce ai scris!

Ionel: O vizită la bunici. Bunicii mei nu erau acasă.

Fetița (*râzând*): Îmi amintesc de râsul general ce a izbucnit la așa o ispravă. Dar, vorba românului, *După râs, vine și plâns!* Ce Insuficient mare aluat atunci Ionel pentru cutezanța lui, astfel încât nu i-a mai venit a doua oară să glumească cu lucruri serioase!

(O fetiță și un băiat. Băiatul reprezintă tatăl fetei care citește ziarul. Fetița plânge.)

Tatăl: De ce ești supărată, draga tati?

Fetița: Hei...dar asta-s eu!!! După primele ore de geografie! Uitasem de pățanie! (*râde*)

Fetița mică: Pentru că m-a certat doamna învățătoare. N-am știut unde-i Neajlovul.

Tatăl: Așa-ți trebuie! Bine ți-a făcut! Altă dată să nu uiți unde-ți pui lucrurile.

(Fetița și Zâna se amuză în timp ce micii actori ies din scenă)

Fetița: Vai, dar nici n-aș fi crezut că am avut atâtea întâmplări frumoase în timpul celor patru ani de școală. Și atâtea lecții am primit! Îți mulțumesc din suflet, Zâna mea cea bună, că mi-ai atras la timp atenția. De acum în colo nu mă voi mai plânge și voi povesti și altor copii tot ceea ce tu m-ai învățat!

Să știe toată țara că școala e prietena copiilor și că ea ne formează pentru viață!

(în timp ce fetița vorbește, Zâna dispăre. Fetița se îndreaptă ușor spre masă, se așează din nou cu capul pe cărți și doarme, zâmbind. După câteva secunde se ridică, cascadează și se apucă cu sârg de învățat)

Fetița: Ce vis frumos am visat! Într-adevăr, școala e frumoasă și folositoare! O voi iubi și prețui mereu! Și acum...la treabă! Cărțile mă așteaptă!

TRĂIASCĂ ȘCOALA!!!

FĂT-FRUMOS DIN LACRIMĂ

(adaptare după Mihai Eminescu)

Personaje: Povestitorul, Împăratul, tatăl lui Făt-Frumos, Împărăteasa, mama lui Făt-Frumos, Împăratul cel tânăr, frate de cruce cu Făt-frumos, Mama Pădurii, Ileana, Fata Genarului, Genarul, Calul Genarului, Baba, Roaba, Calul lui Făt-Frumos.

Povestitorul: În vremea veche, pe când oamenii cum sunt astăzi nu erau decât în germenii viitorului, pe când Dumnezeu călca încă cu picioarele sale sfinte pietroasele pustii ale pământului... În vremea veche trăia un împărat întunecat și gânditor ca miazănoaptea și avea o împărăteasă tânără și zâmbitoare ca miezul luminos al zilei.

Scena I:

Împăratul : 50 de ani am purtat războaie cu vecinul meu. Acum el a murit, dar a lăsat ura și vrajba de sânge moștenire urmașilor săi.

Împărăteasa: Nu te mai gândi, împărate! Pari un leu îmbătrânit, slăbit de lupte și suferințe. Îți fac rău asemenea gânduri.

Împăratul : Nu am râs niciodată... Nu am zâmbit la cântecul nevinovat al unui copil...nici la zâmbetul tău. Mă simt slab. Mi-e teamă că voi muri și nu voi avea cui lăsa moștenirea urii mele.

Împărăteasa: Știu că mergi trist la război, cu inima neîmblânzită. Și eu sunt tristă și plâng mereu. Îmi plâng singurătatea care mă apasă.

Împăratul : Văd lacrimile curgând șiroaie de mărgăritare apoase pe fața ta mai albă ca argintul crinului. Lungi cearcăne vinete se trag împrejurul ochilor tăi. Nu pot face nimic spre a-ți alina suferința. ... Trebuie să plec din nou la război. Rămâi cu bine și să ne ajute bunul Dumnezeu.

Împărăteasa: (*rămasă singură, îngenunchează în fața icoanei Maicii Domnului*): Maică Sfântă, ascultă rugăciunea mea, îndură-te de suferința mea și a împăratului! Roagă-te fiului tău să ne dăruiască un fiu, sprijin al bătrâneților noastre... Dar ce văd? Pleoapele icoanei se umezesc și din ochiul negru al Maicii lui Dumnezeu se prelinge o lacrimă.

(*Se ridică și atinge cu buzele lacrima rece*).

Povestitorul: După 9 luni, împărăteasa a născut un fecior alb ca spuma laptelui, cu părul bălai ca razele lunii. Împăratul surâse și i-a pus numele Făt-Frumos din lacrimă. Și crescuseră și se făcuseră mare ca brazi munților. Creștea într-o lună cât alții într-un an. Când era destul de mare, puse să-i facă un

buzdugan, își luă ziua bună de la părinți ca să se ducă să se bată el singur cu oștile împăratului ce-l dușmănea pe tatăl său.... Plecă la drum cântând, îmbrăcat în haine de păstor, cu o cămașă de borangic, țesută în lacrimile mamei sale, pe cap avea o pălărie cu flori iar la brâu ținea un fluier de doine și altul de hore.... A mers ce a mers și a ajuns la poarta unui palat din marmură albă ca laptele, aflat pe o insulă de smarald.

Scena II:

(Făt-Frumos pătrunde în sala unde ședeau la masă un împărat tânăr alături de alți boieri.)

Împăratul tânăr: Bine-ai venit, Făt-Frumos! Am auzit de tine, dar de văzut nu te-am văzut.

Făt-Frumos: Bine te-am găsit, împărate, deși mă tem că nu te-oi lăsa cu bine, pentru că am venit să ne luptăm greu. Că destul ai viclenit asupra tatălui meu.

Împăratul tânăr: Ba n-am viclenit asupra tatălui tău, ci întotdeauna m-am luptat în luptă dreaptă. Dar cu tine nu m-oi bate. Ci mai bine spun lăutarilor să cânte și-om lega frăție de cruce pe cât om fi și om trăi.

(Se sărută și se îmbrățișează în urările boierilor.)

Împăratul tânăr: De cine te temi tu mai mult în lume, Făt-frumos?

Făt-Frumos: De nimeni, în afară de Dumnezeu. Dar tu?

Împăratul tânăr: De nimeni în afară de Dumnezeu și de Mama Pădurilor, o babă bătrână și urâtă, care umblă prin împărăția mea de mână cu furtuna. Pe unde trece ea, se usucă fața pământului, satele se risipesc... am mers cu bătălie asupra ei, dar nu am isprăvit nimic. Ca să nu-mi prăpădească împărăția, am fost silit să stau la învoială cu ea și să-i dau bir tot al zecelea copil al supușilor mei. Și azi vine să-și ia birul. Parcă o văd: ochii ei două noți turburi, gura ei - un hău căscat, dinții ei - șiruri de pietre de mori...

(Bate miezul nopții și toți se întristează, se aud murmure. Apare miazănoaptea, călare, cu aripi vântoase, cu fața zbârcită, cu o pădure în loc de păr, urlând prin aerul cernit.)

Făt-Frumos o apucă de mijloc și o trânteste într-o piuă mare de piatră; peste piuă prăvale o stâncă și o leagă cu 7 lanțuri de fier, în timp ce baba șuieră și se smulge, încercând să se elibereze. Nu reușește, dar fuge cu piuă cu tot, lăsând în urma ei brazdă lungă)

Făt-Frumos: Frate, îmi iau buzduganul și plec pe urma dărei lăsate de babă, ca să nu te mai supere niciodată.

Împăratul tânăr: Mergi cu bine, Făt-Frumos! Și să te întorci biruitor!

Scena III:

(Pe prispa unei case, o fată toarce dintr-o furcă de aur. Haina ei lungă și albă pare un nor de raze, părul e împletit în cozi lăsate pe spate și pe frunte are o cunună de mărgăritărele)

Ileana: Bine-ai venit, Făt-Frumos! Cât e de mult de când te-am visat! Pe când degetele mele torceau un fir, gândurile mele torceau un vis frumos. Din fuior de argint torceam și eram să-ți Țes o haină urzită în descântece, bătută-n fericire. S-o porți... să te gândești la mine...Din tortul meu Ți-aș face o haină, din zilele mele o viață plină de dezmierdări.

Făt-Frumos: *(dezmierdându-i fruntea cu o mână)* Ce frumoasă ești! Ce dragă-mi ești! A cui ești tu, fata mea!

Ileana: *(răspunde suspinând)* A Mamei Pădurilor. Mă vei mai iubi acum când știi a cui sunt?

Făt-Frumos: Ce-mi pasă a cui ești? Destul că te iubesc...

Ileana: Dacă mă iubești, să fugim atunci. Dacă te-ar găsi mama, ea te-ar omorî, și dac-ai muri tu, eu aș nebuni, ori aș muri și eu.

Făt-Frumos: Să nu ai frică... Unde-i mumă-ta?

Ileana: De când a venit, se zbuuciumă în piua în care ai încuiat-o tu și roade cu colții lanțurile care o închid.

Făt-Frumos: Ce-mi pasă? Vreau să văd unde e.

Ileana: *(plângând)* Făt-Frumos, nu te duce încă. Să te învăț eu ce să facem ca să o învingi pe mama. Vezi tu buțile astea două? Una-i cu apă, cealaltă cu putere. Să le mutăm una-n locul alteia. Mama, când se luptă cu vrăjmașii ei, strigă, când obosește: „Stai, să mai bem câte-oleacă de apă!” Apoi ea bea putere, în vreme ce dușmanul ei numai apă. De aceea hai să le mutăm din loc. ea nu va ști și va bea apă în vremea luptei cu tine.

Făt-Frumos *(către babă):* Ce faci, babă?

Muma Pădurii: *(când îl vede se smucește și rupe lanțurile)* A! Bine mi-ai venit, Făt-Frumos! Ia acum, hai la luptă! Om vedea cine-i mai tare!

Făt-Frumos: Hai!

(Cei doi se luptă. Baba îl doboară pe Făt-Frumos, apoi el pe ea.)

Muma Pădurii: *(gâfâind, obosită)* Stai, să mai bem apă!

Povestitorul: C-o putere îndoită, cu brațe de fier, Făt-Frumos o smuci pe babă și o băgă în pământ până-n gât. Apoi o izbi cu buzduganul în cap. Ceru încărunți de nouri, vântul începu a geme rece și a scutura casa. Tunet... întuneric de nepătruns....Fata căzu ca moartă de groază. Făt frumos îi

sărută ochii și o luă în brațe, fugind cu ea prin furtună.... Ajunseră în grădina împăratului. O duse la palat.

Scena IV:

Făt-Frumos: Împărate, aceasta e mireasa mea.

Împăratul tânăr: Mă bucur pentru voi și vă doresc să fiți fericiți! (*se întristează*)

Făt-Frumos: Plângi, împărate? De ce?

Împăratul tânăr: Știu că mi-ai făcut mult bine, scăpându-mă de Muma Pădurii. Binele acesta nu ți-l pot plăti nici cu lumina ochilor. Cu toate acestea vin să îți cer și mai mult...

Făt-Frumos: Ce, împărate?

Împăratul tânăr: Iubesc o fată frumoasă, cu ochii gânditori, dulce ca visele mării - Fata Genarului, om mândru și sălbatic, ce își petrece viața vânând prin păduri bătrâne.... O, cât e de aspru el, cât e de frumoasă fata lui! Orice încercare de-a o răpi a fost deșartă! Încearcă și tu!

Făt-Frumos: Împărate prealuminate, din câte noroace-ai avut, unul a fost mai mare decât toate : acela că Făt-Frumos ți-e frate de cruce. Hai că mă duc eu să o răpesc de fata Genarului!

Ileana: Nu uita, Făt-Frumos, cât vei fi tu departe, eu oi tot plânge.

Povestitorul: A plecat el peste codri și munți cu fruntea ninsă, apoi văzu că șirul munților dă într-o mare verde întinsă. În fundul mării se oglindea o măreață stâncă de granit, din care răsărea ca un cuib alb o cetate frumoasă. La fereastră se zărea, printre ghivecele de flori, fata Genarului.

Scena V:

Fata Genarului: Bine-ai venit, Făt-Frumos! Vin să deschid porțile castelului... Astă noapte mi se părea că vorbesc cu o stea și steaua mi-a spus că vii din partea împăratului care mă iubește.

Povestitorul: În castel se afla și un motan cu șapte capete, care când urla dintr-un cap se auzea cale de-o zi, iar când urla din câte 7 se auzea cale de 7 zile.

Motanul: Miauuu!

Povestitorul: Genarul, pierdut în sălbaticile sale vânători, se depărtase cale de-o zi.

Făt-Frumos: Hai să plecăm înainte ca tatăl tău să se întoarcă.

Calul: Stăpâne, știi că sunt năzdrăvan și am două inimi, hai să ne grăbim spre casă!

Genarul: Ce e? Ți s-a urât cu binele?

Calul: Nu mi s-a urât cu binele, ci de tine e rău! Făt-Frumos și-a furat fata!

Genarul: Trebuie să ne grăbim mult ca să-l ajungem?

Calul: Să ne grăbim și nu prea... pentru că putem să-i ajungem.

Povestitorul: Genarul zbură ca spaima cea bătrână în urma fugiților.

Genarul: Făt-Frumos, mi-e milă de tine, de tinerețile tale. Eu sunt creștin și puterea mea nu este în duhurile întinericului, ci în Dumnezeu. De astă dată nu-ți fac nimic, dar de altă dată ...ține minte!

Povestitorul: Își luă fata, dar Făt-Frumos era voinic, știa drumul înapoi. Mai încercă de două ori. Ultima dată însă Genarul cu fața înfricoșată nu mai zise nimic. Îl azvârli pe Făt-Frumos în norii ce negri și plini de furtună. Ars de fulgere, tânărul se transformă într-o mână de cenușă și căzu în nisipul fierbinte al pustiului. Din cenușa lui se făcu un izvor limpede care jelea într-o lungă doină pe Ileana, împărăteasa cea bălaie a lui Făt-Frumos. Dar cine să înțeleagă glasul izvorului într-un pustiu unde nu călcase picior de om?

Povestitorul: Dar pe vremea aceea Domnul umbla încă pe pământ. Într-o zi călătorea cu Sf. Petru și și-au răcorit picioarele chiar în apa limpede a pârâului. Și-au spălat fața și s-au așezat la umbră. Ascultau doina și , la plecare, la rugămintea Sf. Petru, Domnul a poruncit, ridicând mâna sa cea sfântă, ca izvorul să fie din nou ceea ce a fost înainte. Făt-Frumos a redevenit tânărul dinainte și, amintindu-și de promisiunea făcută, plecă din nou spre castelul Genarului.

Scena VI:

Fata Genarului (*plângând*): Făt-Frumos! Trăiești! Nu mai încerca să mă răpești pentru că este imposibil , atâta timp cât nu ai un cal asemenea celui pe care îl are tatăl meu. Are două inimi. Am să-l întreb astă-seară de unde-și are calul, ca să poți și tu să capeți unul ca acela. Până atunci, ca să nu te afle tata, te voi preface într-o floare.

Făt-Frumos: Nu-mi place să mă ascund, dar dacă asta e singura soluție, voi accepta propunerea ta.

Fata Genarului : (*șoptește o vrajă*) Ca să nu te vadă tata/ Să te faci frumoasă floare / Dulce și mirositoare / Să devii din nou bărbat / cu un simplu sărutat / După ce aflu ce e de aflat!... (Cântă veselă prin casă)

Genarul : Veselă, fata mea? Și de ce ești veselă?

Fata Genarului : (*râzând*) Pentru că nu mai este Făt-Frumos ca să mă răpească... Vino să servești cina!... tată, de unde ai calul dumitale, cu care umbli la vânat?

Genarul : (*încruntându-se*) La ce-ți trebuie să știi?

Fata Genarului : Numai așa... ca să știu.

Genarul : Știi că nu mă împotrivesc ție niciodată. Departe de-aicea, lângă mare, șade o babă care are 7 iepe. Ea ține oameni acre să i le păzească un an (cu toate că anul are la ea 3 zile) și dacă cineva i le păzește bine ea-l pune să-și aleagă drept răsplată un mânz, iar de nu, îl omoară și-i pune capul într-un par. Chiar dacă însă păzește cineva bine, ea îl viclenește pe om, căci scoate inimile din caii toți și le pune într-unul singur. Cel ce-a păzit se alege cu un cal fără inimă, care-i mai rău decât unul de rând... Ești mulțumită, fata mea?

Fata Genarului : (*zâmbind*). Mulțumită.

(*Genarul îi aruncă în față o batistă roșie, ușoară și mirositoare și fata uită tot ceea ce i-a spus*)

Genarul : Acum plec în treburile mele. Rămâi cu bine!

Fata Genarului : (*sărută floarea și apare Făt-Frumos*)

Făt-Frumos: Știi ceva?

Fata Genarului : (*tristă, punând dosul mâinii pe frunte*) Nu știu nimic...

Făt-Frumos: Eu am auzit tot. Rămâi cu bine! În curând ne vom vedea iar.

Scena VII:

Povestitorul: Pe drum, Făt-Frumos salvează un fânțar și un rac. Spre seară ajunge la un bordei urât, acoperit cu gunoi de cal. Împrejur nu era gard ci numai lungi țaruși ascuțiți, din care șase aveau fiecare în vârf câte un cap. al șaptelea, fără, se clătina în vânt și zicea: Cap! Cap! Cap!

(*Pe prispă o babă zbârcită, culcată pe un cojoc vechi, stă cu capul în poala unei roabe tinere frumoase.*)

Făt-Frumos: Bine v-am găsit!

Baba: Bine-ai venit, flăcăule! Ce-ai venit? Ce cauți? Vrei să-mi paști iepele poate...

Făt-Frumos: Da.

Baba: Iepele mele pasc numai noaptea... Uite, chiar de-acu poți să pornești cu ele la păscut... Fată hai, ia dă-i tu flăcăului demâncatul ce i-am făcut eu și pornește-l!

Povestitorul: Făt-Frumos mănâncă, dar încet, încet simte cum se strecoară un somn de plumb prin toate vinele lui , ochii i se împăienjeniră și căzu ca mort. Când se trezi, era aproape ziuă și iepele, ia-le de unde nu-s. Cere ajutor fânțarului care i le aduce pe toate dintr-o pădure din depărtare.

Baba (*furioasă... urlă*)

Roaba: Ce ai , mamă?

Baba: Nimica. Mi-a venit și mie toane... Sunt foarte mulțumită... (*se duce în grajd*) Ascundeți-vă mai bine, bată-vă mama lui Dumnezeu, ca să nu vă mai găsească! Mănânce-l moartea!

Povestitorul: A doua zi se întâmplă la fel, salvarea vine de la rac de data aceasta. Făt-Frumos mai are o zi de păzit.

Roaba: Eu știu că tu ești Făt-Frumos. Să nu mai mănânci din bucatele ce ți le fierbe baba, pentru că-s făcute cu somnoroasă. Ți-oi face eu altfel de bucate.... Uite! Mănâncă-le!

Făt-Frumos: A avut dreptate fata. Îmi simt capul treaz acum. Pot păzi iepete... uite.. e miezul nopții... le voi duce acasă în grajd. Am scăpat cu fața curată și de data aceasta... Dar ce văd? Baba stă pe laviță înțepenită... S-o scutur... Babă!... Nu se mișcă... Fată! (*o trezește*) Uite, ți-a murit baba!

Roaba: Aș, asta să moară! Adevărat că acum e ca moartă. Acu-i miazănoaptea... un somn amorțit îi cuprinde trupul... dar sufletul ei cine știe pe la câte răspântii stă, cine știe pe câte căi a vrăjilor umblă. Până ce cântă cocoșul ea sugă inimile celor ce mor ori pustiește sufletul celor nenorociți. Da, bădică, mâine ți se împlinește anul. Ia-mă și pe mine cu dumneata, că ți-oi fi de mare folos. Eu te voi scăpa din multe primejdii pe care ți le pregătește baba.. Uite, am scos dintr-o ladă o cute, o perie și o năframă. Vom avea nevoie de ele. ... Du-te acum... Se trezește și trebuie să îți alegi calul. Alege-l pe cel mai slab dintre toți. În el va pune inimile celorlalți. Nu te lua după aspect. Cei negri, strălucitori sunt fără inimi.

Făt-Frumos: Pe acesta l-am ales, mătușă. Cel slab care stătea pe movila aceea de gunoi.

Baba: Da cum , Doamne iartă-mă, să slujești tu degeaba? Cum să nu – ți iei tu dreptul tău?Alege-ți unul din caii aceia frumoși...oricare ar fi... ți-l dau...

Făt-Frumos: Nu, pe acesta îl vreau.

Baba (*scrâșnind din dinți*) : Hai, ia-ți-l!

....

Făt-Frumos: Poți ieși acum , fată. Hai să plecăm repede!

Roaba: Mă arde în spate. (*uitându-se înapoi*) Văd doi ochi de jeratic ale căror raze roșii ca focul pătrund în rărunchii mei. Aruncă peria, Făt-Frumos!

Făt-Frumos: Uite, în spatele nostru s-a ridicat o pădure neagră, deasă, mare, înfiorată de un lung freamăt de frunze și de un urlet flămând de lupi... Hai, căluțele, înainte!

Roaba: Mă arde în spate din nou. (*uitându-se înapoi*) Văd acum o bufniță mare și sură cu ochii ca două fulgere lănțuite de un nor.. Aruncă cutea, Făt-Frumos!

Făt-Frumos: De data aceasta s-a ridicat din pământ un colț sur, drept, neclintit, cu capul atingând de nori.

Roaba: Mă arde iar. Baba a găurit stânca și a trecut prin ea ca o funie de fum al cărei capăt dinainte arde ca un cărbune. Aruncă și năframa!

Făt-Frumos: În urma noastră a apărut un luciul întins, limpede și adânc.

Roaba: Se aude bătând din aripi miazănoaptea cea bătrână cu aripile de aramă . Încearcă să o lovești cu buzduganul .

Făt-Frumos: Am nimerit-o. A croncănit de 12 ori și s-a prăbușit ca plumbul la pământ.

Roaba: E foarte bine pentru că baba va fi cuprinsă de somnul ei de fier și e deasupra apei... Ce bine! S-a cufundat în adâncul cel vrăjit. Am scăpat!

Calul lui Făt-Frumos: Am scăpat! Stăpâne, ai izbit miazănoaptea și a căzut la pământ cu două ceasuri mai devreme. Eu simt sub picioarele mele răscolindu-se nisipul. Schelete înmormântate de volburele nisipului arzător al pustiilor au să se scoale spre a se sui la lună. E primejdios să umbli acum. Aerul cel înveninat și rece al sufletelor moarte v-ar putea omorî. Ci mai bine voi culcați-vă și eu, până atuncea m-oi întoarce la mama, ca să mai sug încă odată laptele cel de văpaie albă a țâțelor ei, pentru a mă face iar frumos și strălucit.

...

Povestitorul: Făt-frumos adormi dar i se părea că nu adormise. Vedeau cum se răscoleau schelete din nisip...cu capetele seci de oase... învelite în mantale albe...și urcau drumul lunii și se pierdeau în palatele înmărmurite ale cetății din lună, prin ale căror ferestre se auzea o muzică lunatică... o muzică de vis. I se păru că fata de lângă el se ridica încet... că trupul ei se risipea în aer... apucă și ea calea luminoasă ce ducea spre lună. Se întorcea în turburea împărăție a umbrelor, de unde venise pe pământ, momită de vrăjile babei.

... Când s-a trezit era singur. Plecă spre cetatea Genarului spre a înfăptui ceea ce promisese de atâta timp.

Scena VII:

Fata Genarului: Tata vânează departe cale de 7 zile. Să mergem . Aud motanul mieunând. Se va întoarce curând.

...**Genarul:** Ce e, calule? Ce ai acum?

Calul: Făt-Frumos îți fură fata.

Genarul: Mă miră ce spui. Știam că l-am omorât. Cum de trăiește?...Îl putem ajunge?

Calul: Nu, zău, pentru că a încălecat pe un frate al meu care are 7 inimi, pe când eu n-am decât două.

Genarul: Dii, calule! Zi-i fratelui tău să-și arunce stăpânul în nori și să vină la mine că l-oi hrăni cu miez de nucă și l-oi adăpa cu pară de foc.

Calul: Frate, aruncă-ți stăpânul în nori și vino la stăpânul meu că te-oi hrăni cu miez de nucă și te-o adăpa cu pară de foc!

Făt-Frumos: Zi fratelui tău să-și arunce stăpânul în nori că l-oi hrăni cu jeratic și te-oi adăpa cu pară de foc.

Calul lui Făt-Frumos: ba, frate, aruncă-l tu pe stăpânul tău, că Făt-Frumos te-o hrăni cu jeratic și te-o adăpa cu pară de foc.

Povestitorul: Calul îl aruncă pe Genar în înaltul cerului de unde nu se mai văzură decât două gene de nourii și, din ele, se zăreau doi ochi albaștri ca cerul, ce repezeau fulgere lungi. Erau ochii acestuia.

... Făt-Frumos ajunsese acasă după mult timp. Lumea-l crezuse mort. Vestea întoarcerii sale s-a răspândit repede.

Scena VIII:

Ileana: Am auzit că se întoarce Făt-Frumos. Oare e adevărat? De când a plecat el m-am închis în această grădină, culcată pe pietre reci, cu capul pe un bolovan de cremene și-am plâns într-o scaldă de aur așezată lângă mine... Au curs lacrimi curate ca diamantul... Ochii mei au orbit de atâta plâns. Nu mai văd nimic... Mi-au secăt și lacrimile... dar vestea aceasta mă bucură. Mă spăl cu lacrimi din baie și stropesc grădina care s-a uscat de când n-am mai îngrijit-o... Simt cum apar florile... Voi culege câteva pentru Făt-Frumos.

Făt-Frumos: M-am întors, draga mea! Iartă-mă că te-am lăsat singură atâta timp și ai suferit din cauza mea, dar îmi dădusem cuvântul și trebuia să-mi țin promisiunea.

Ileana: Te-ai întors! Asta contează acum. Uite, am umplut baia de aur cu lacrimile mele. Am visat că Maica Domnului a desprins din cer două vinete stele ale dimineții și mi le-a așezat pe frunte. Ce-o însemna acest vis?

Făt-Frumos: Sunt convins că ți-a dat de știre că îți vei recăpăta vederea.

Povestitorul: A doua zi, deșteptată, ea vedea...A treia zi se cunună Împăratul cu Fata Genarului... A patra zi a fost nunta lui Făt-Frumos cu Ileana.... Și se făcu nuntă mare și frumoasă cum n-a fost alta pe fața pământului. Și au trăit apoi în pace și în liniște ani mulți fericiți, iar dacă ar fi adevărat ce zice lumea: că pentru feții-frumoși vremea nu vremuește, apoi poate c-or fi trăind și astăzi.

Spiridușul pădurii

Personajele: Spiridușul, Copiii, Copacul, Iarba, Un animal de pădure- iepure, căprioară, un future, o floare -ghioceț, toporaș sau altă floare de pădure

Un copil: Cine ești tu?

Spiridușul: Sunt micuț și sunt ghiduș

Și mă cheamă ... SPIRIDUȘ!

Un copil: Și unde locuiești?

Spiridușul: Casa mea este pădurea, iar prietenii – toate vietățile ei: copacii, florile, găzele, iarba, animalele mari și mici, toate mă cunosc și mă însoțesc în drumul meu...Dar acum sunt trist, tare trist....

Un copil: De ce?

Spiridușul : Dar voi nu vedeți ce se întâmplă? Peste tot pe unde mergi dispar pădurile, se taie copacii, se strică, se dă foc, se distruge viața! Se distruge Planeta!! Și nu numai că se distrug toate acestea, dar nu se mai plantează nimic în loc, sau aproape nimic, poluarea este în top, deșeurile sunt la loc de frunte, iar prietenii mei sunt supărați , bolnavi sau chiar au dispărut! Nu-i așa? Spuneți și voi : nu aceasta este realitatea? Priviți:

(Apare un copac cu crengi rupte, supărat, îngândurat.....)

Spiridușul : Vai! Ce copac trist! Ce-ai pățit, prietene?

Copacul: Of! nu mai am unde să mă ascund!!Toți vecinii mei au fost tăiați, duși la fabricile de mobilă, sau pe șantierele de construcții, au fost făcuți scânduri, scaune sau bănci pentru voi,copii, sau.... Și mai rău : au fost puși pe foc! Iar eu... priviți: s-au semnat pe coaja mea, mi-au rupt ramurile... curând mă va acoperi muntele care poate porni oricând la vale!

Un fluture- (*Făcând încercări disperate să se așeze undeva, se agită și chiar vrea să plângă...*)Unde să stau... !? ...Vreau și eu să mă odihnescNu am unde să mă așez că mă murdăresc pe aripioare! Nimic nu mai este la fel în pădurea aceasta? Cine a trecut pe aici? De ce au lăsat așa de multe hârtii, resturi menajere, pungii de plastic... ?

Un copil (*cu glas slab, aproape șoptit*) : Au fost niște tineri la iarbă verde....

Iarba (*aproape că se răstește*) : Care iarbă verde? Nu vedeți că sunt pe cale de dispariție? Încă un week-end ca acesta și veți spune că suntem în deșert...Aplauzați-vă ispravile, dragii mei : ați fumat și ați aruncat chibriturile și resturile de țigări la întâmplare, iarba s-a aprins și... nu mai e nimic de făcut.

Spiridușul : Eu cred că se mai poate repara câte ceva. Uite, vin niște copii cu un pădurar, curăță resturile, pun niște scrumiere, coșuri de gunoi...

Apare floarea -ghiocel, toporaș sau altă floare de pădure- cam șifonată, cu petalele nu chiar curate

Floarea: Dacă nu mă feream din calea lor, mă călcau fără milă... și doar ce am scos capul către lumină!

Un animal de pădure- iepure, căprioară-Dar eu nu mai am unde să mă adăpostesc, nu găsesc apă curată să beau!

Floarea: Dar ce s-a întâmplat cu pâraul din poiană?

Animalul : Nu ați văzut? Au venit două mașini murdare și s-au curățat ...

Copacul : Singure?

Animalul : Ei, singure!?Cine a mai văzut mașini care să se spele singure, cu peria, cu șampon special, cu muzica la maxim...

Floarea: Da. ... Au fost tot oamenii...

Un copil: Spuneți! Ce putem face noi?Cum vă putem ajuta?

Spiridușul : Știți, eu mă întâlnesc de multe ori cu Bufnița Cea Înțeleaptă, ne spunem necazurile, cerem sfatul unuia altuia, și... de cele mai multe ori reușim să ieșim din încurcătură.Acum 2 seri ne-am întâlnit din nou și am stat de vorbă până în zori. Ea mi-a dat o idee: am scris împreună niște bilețele pe care le putem răspândi prin parcuri și păduri, pe la școli..Cine le citește, poate învăța! Așa am ajuns și la voi. Poate mă ajutați să aduc un strop de mângâiere prietenilor mei. Vreți?

Copiii: Da! Sigur! Dar cum?

Spiridușul : Eu am în tolba mea aceste bilețele, sfaturi, îndemnuri... cum vreți voi să le spunem. Le veți alege pe cele mai potrivite , le veți scrie voi mai mare și mai frumos și le veți afișa în locuri vizibile, potrivite... Vai, dar voi nu știți toate literele! Cum vă veți descurca?

Copiii: Stai fără grijă, spiridușule, mai avem colegi mai mari, frați, surori, părinți...Ne descurcăm noi!

Spiridușul : Ei, atunci, la treabă! Alegeți scrisorelele, vedeți care sunt cele mai potrivite și ...

Copiii: Palmele noastre sunt bune ca suport. Le vom afișa pe copăcelul verde din proiectul nostru,,Școli pentru un viitor verde”.

Spiridușul : BRAVO! Aveți o idee excelentă! Succes, copii! Să ne vedem într-o pădure de vis!

Copiii: Mulțumim, spiridușule! Să ai grijă de prietenii tăi, care acum sunt și ai noștri!

Se aude o melodie veselă.

Spiridușul pleacă țopăind fericit, însoțit de celelalte personaje.

BIBLIOGRAFIE

- Florea Marian, Simion, *Sărbătorile la romani. Studiu etnografic*, Editura Fundației Culturale Române, București, 1994;
- Ilinca Buruiiană, *Serbări școlare*, editura Partener
- Vasile Poenaru, *Cartea serbărilor școlare*, editura Coresi, 2007
- *Colinde de Crăciun, interpretate de copii, pentru copii*, Editura Eve Press, București, 2008;
- *Învățământul primar*, nr. 4, Editura Miniped, București, 2004;
- *Tradiție și inovație*, nr.1, Alexandria, 2009;
- www.didactic.ro